

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 39
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1908
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 31

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.—Σώμα Νεοτούρχων και Ἀλβανῶν ἐν Σόροβιτς, συντελέσαν εἰς τὴν ἀνακήρξιν τοῦ Συντάγματος.
(Ἡ σχετικὴ ἐπεξήγησις εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα)

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Τὸ χωρίον ΚΑΝΟΝΙ. Εἰς τὸ βάθος ἡ νησίς τοῦ Ὀδυσσεύς.
(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Μιχαήλου Χ. Τσίτσουρας ἐκ Κερκύρας)

των θασών, που φτυρόνουν μες στα νερά των ρυακίων, σαν τ'έχρησαν να λυγίσουν.
Τέλλια γαυρόκλαδα, τέλλια άγροζόχρητα, τα κρόσινα και δροσάτα, γύρω στην άποροστασία γέροντων τα κλώνα τους και τα τρυφερά τους κλαδιά μες στα καθόδια νερά λούζονται και απ' το ρέμα μετακινούνται και τα ψηλά άσφρακλώνα τους κι' αυτά κανονικά και λούζονται κινούνται σαν ν' άποχαιρο- τούν τα νερά, που φεύγουν απ' την πηγή του δά- σους για να μη γυρίουν ποτέ, ποτέ να μη γυρίουν ποτέ.

Και μουθυνοίρει το ποτάμι παραπονιάρικα, κυ- λώντας μικρά-μικρά χοιλάκια κάτωσπορα που σιγο- τραγουδούν κι' αυτά με την πέτρινη ζωή τους.
Πώς μοιάζουν τα διαμαντένια νερά με ξομοιογη- τιά που κλεισμένη μέσα τους μυστήρια, άγρια μυστή- ρια που ανατρίχια τ' ανδρώσαν το κορμί σαν τ' άκούη και μαρμάρουν το αίμα του από το φόβο.

Και τρέχει το νερό μουθυνοίρνοντας παραπονιάρι- κα. Και σαν ν' άκούω στα αυτά μου άκούω το τί άκούω ή φωνάσει μου τ' άδελφομένη με το γλυκό σιγοτραγουδάκι του ποταμιού κελόσας κι' αυτή μου από μυστήριο που κλεισμένα τα νερά του έξη- μικο, το έξωριόμουν ορατικό.

— Παντοτεινά, αιώνα τρέχω—σγοζομοιογείται το νερό σαν στο στενό τραγουδί του θανάτου— παντο- τετεινά τρέχω από τόπο σε τόπο και περνώ μπρος από χαράδια θεώματα, από φαράγγια σκοτεινά που άγριο κλέφτες και ληστές παραμονεύουν. Άμείριμα και που διαβαίνω ένας φονιάς, ληστής άγριος έρχε- ται το μαχαίρι του να έλκινει που σπάει άκουα έσσο το αίμα. Και δολοφονεί τα νερά μου τα κα- θόδια κι' ανακατεύονται κι' αιώνα άδωσαν ανδρώ- σουν που σκοτώθηκαν γιατί είχαν λίγα χρήματα βγαλ- μένα με τον ιδρώ τους και με τους στεναγμούς των.

— Πόσες φορές—μυριολογείται το ποτάμι κλα- υνόμοια—πόσες φορές, τη νύχτα στα βαθιά μεσά- νητα, δεν παίρνω στα πλενάρια μου δολοφονικά κορμιά που γυρνάω να σπαταρούν άκόμα από μαγισσές και σισαγγαλλομαται, και τα φέρνω ως στη θάλασσα και τα θάβω μες στα άγρια κήματα και θάψω μαζί τους και ένα μυστήριο.

Και κλαίει το ποτάμι φεύγοντας με το παραπονιάρι- κό τον το κλάμμα και στον άποχαιροετιμούν που κάνει σ' άποσάνα των αλατών στροβιλίσματα προσπαθεί ν' άνασκή, να σπατήση λίγο το δρόμο του και άγκαλιάζει γύρω το γέρινο κορμό κάτωσπορα πλατώνει.

Μά μες στο θηρό του, μες στο μοιρολόγια του άκούεται το μουθυνοίριμα που κάνουν τα κάτωσπορα χοιλάκια σαν κυλόνει με το ρέμα. Και λένε:
— Μην κλαίς, ποτάμι βουνοκοιμένο, μην κλαίς και μην παραπονιάρικα γιατί πολλές φορές στο διάβα σου γλυκάθηκαν τα διαμαντένια σου νερά. Άκόμα έμεις θυμωμένα το ποτάμι που διαβαίναμε κάτω με, μακριά απ' το όμορφο το δροσολοιμένο κείνο χωριό, ποτέ κοντά στη ρεματιά μας ένα σαν περνούσε κάτωσπορα ευχέλεια, με άσση μανουριόμα με σγοζά έαυθά μαλλιά, ποτέ στη γυροστασία σου και εκάθως κι' άλλως τα κρηόλενα ποδάκια της μες στα νερά σου και μες προσοφάνα κοντά και τη γαυρόκλαδα κι' εκείνη με γέλιο άνασκήκανε λίγο το ποδάκι της και πάλι τώχαινε μες στα νερά. Μπρος στην άσσηρία του ποταμιού της θυμάσαι πως έμεις μανούσαμε;

Κι' είες ένα χοιλάκι μοναχό:

— Θυμάσαι κάτω μες μες μέσα που διαβαίναμε, που έβγαν άνασκήτηρα και σάβηκα για να θαν- μάσω ένα θεικό κι' άγανταχο κορμί, που έπεσε πάνω στα κρηόταλλενα και καθάγια σου νερά για να λουστ; Ώ, σαν θυμηθώ το πάτημα που έπαθα απ' το μικρό το δάκτυλο το δεισιό της ποδαριού, που ήταν στην άκρη ποδοκόκκινο! Θυμάσαι σαν έβγαλε το κορμί του το έστωτο στα νερά σου τα δρο- σάτα, που σπατήτησαν για να κλέψουν μυστηριό- άπ' το άποροσταμένο της κορμ; Θυμάσαι πως άκούησαν τα χέρια της με τα μεράσια της στηριγ- μένα πάνω στα χοιλάκια τ' άδερφια μου, που χορο- πηδούσαν άνυπαύτα, ναυκοιμένα απ' το κορμιού της τη δύναμη; Θυμάσαι ένα μικρό σου ρέμα, απά- λαρο κρηάται, που παιγνηδαίριζε πάνω στα στή- θια της, κι' έπαιζε γύρω στο κορμί της και τούλινε το φιλόδοξο;... Κι' είδα τότε κάτω... μυστικό... είδα μες σένα κυνικό φύλλωμα να λαμποκοπούει απ' άστράτες πόδων κι' άγάνης δυο μαύρα θολωμένα μάτια. Ήταν κορμίνος εκεί μέσα έκείνος, που παραμόνευε και δολοφονούσε την παρθενητή αντίλη- τή του όμορφου κορμιού της έξωριότης νεράδης.

Και άκουα πόες το πατάτονο του ρυακιού και πόες της παρηγορίας των χοιλακίων, πόες του νερού το κλάμμα και πόες το χαρούμενο μουθυνοίριμα των πετρωδών. Μία μυστική ξομοιολόγη έκανε το

ποτάμι στο διάβα του. Και δια γύρω, οι γέροι πλά- ταντοι του δάσους και τα φυτά της γυροστασίας, ποτε άνατριχιάσανε αιώνας της κορφές τους και ποτε χαρούμενα σιγοκοιτούσαν φύλλα και κλαριά.
"Όλα γύρω έλέαν το τραγουδί τους, λυπητερό ή ευθύμο. Κι' έγω μοναχά έμένα βουβός κι' άμλητος, σαν να είχα άποκοιμηθώ με το ναυοιόμα των."

Ηράκλειον Κρήτης.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΟΥΛΗΣ

ΑΠΟ «ΤΕΣ ΚΕΝΟΥΡΓΙΕΣ ΝΟΤΕΣ»

ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΜΑΤΙΑ

Είδα και μάτια γαλανά, είδα και μαύρα μάτια που με μία μόνη τους ματιά μπορούν να δώσουν την καρδιά να κλίνει κομμάτια...

Μά σαν τα μάτια σου τή γή άλλα δεν την μοιραίνουν... που να μπορούν σε μία στιγμή καρδιά κομμάτια και νεκρή καινούργια... ν' άνασκήνουν!!

Άγρίνιον.

Α.Θ. Γ. Κυριαζής

ΕΙΠΗΓΑ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΣΙΩΠΗΛΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ..

Έπιγα σήμερα στο σιωπηλό και μυστημένο περιβόλι της καρδιάς μου, τα πιο όμορφα και άνηθα να μαζώσω να τα στείλω για τη σημερινή γιορτή σου.

Κι' έχει λογιές λογιές λουλουδία το περιβόλι μου. "Όποιο άνθος κι' αν έζητησες, από τους τα- πεινούς μενεξένες ως τις υπερήφανες ντιλίες, θα τώρης να βλασταίνω μέσα στο περιβόλι μου.

Έχει τριαντάφυλλα πολύχρωμα σαν το φως το φεγγαριού και ρόδινα σαν το ξεφυλισμένο δειλί, και κατακόκκινα σαν ματωμένα. Έχει κυκλα- μίες που σου δίνουν την έντύπωσι άνθρώ- πων που ποιε, και νάρκισσους και μμύζας που σε μεθύνει με τη βαθειά, διαπραστική μυ- ρωδία τους. Έχει και γιαισεμιά άσπρα σαν το πρόσωπό σου, κι' άλημονιάνθια γαλάζια σαν τα μάτια σου. Και κρίνους και λείρια που σκορπώνε την ήδυσάμενα μέσα από τους μισοάνοιχτους κά- λυκας τους.

Κι' είν' όλα όμορφα και θλιμμένα τα λουλουδία μου, γιατί όλα άνασκήνουν τον πόνο, άφου είνε ποτισμένα με τα δάκρυά μου. Και σκορπώνε στον άέρα γύρω χίλια άόματα, κι' άνατριχίλες άγά- τής, γιατί μοιάζουν ν' άνθη που με τις καρδιές που σιγοκλαίνε κι' άποφύρουνε.

Κατέβηκα και σήμερα να μάσω τα πιο όμορφα απ' τ' άνθη μου αυτά για να στέλνω. Και ταύρα μαρμαμένα τα φτωχά μου τ' άνθη. Γέ- ρανε βαρεία στη γή τα πέταλά τους και ή λεπτή μυρωδιά που σκόρπιζαν έμιαζε με τον τελευ- ταιό άνασασμό άνθρώπων που πεθαίνει.

Και τρελλός έσκαμνα τα άγαπημένα λουλουδία μου. Και κόλλησα τα χέλια μου στα μαρμαμένα πέταλά τους και έσμιξα τα δάκρυά μου με το ξεφύχι- σμά τους...

... Και τί να στείλω τώρα στη γιορτή σου;...

Άθήνα, 15/8/8

ΤΡΙΚ

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Στην άμμοση την άμμοδιά καθόμουν μοναχός κι' έβλεπ' απ' την άσσηρία να πέφτει άμμοση γιγιά δ μακρομυμένους βράχους

Κι' έκλαγα τότε σιγαλά έκλειψ' άπελκισμένα κι' είπα στη θάλασσα δειλά και παραπονιάρικα.

— Φίλε, τραγούδα, θάλασσα, σ' όμορφο τ' άσσηρία, Έκει στη θάλασσα δειλά, που θέ να κλάψουν κι' άλλοι.

Άθήνα

Κ. Νικολαΐδης

Το άσσηριον και το χρυσόν δεν θεωρείται την φιλαργυρία, οδδ ή κίονεστία παύεται διά της άπο- κήσεως περιουσιών, και διά τοιού δυνάται εις να ελαττώσει τον πλούτον, ως εις άλλαδνα ταυρόν: ετο φάριμακόν σου την νόσον μεγαλειότης ποιεϊ.

Πλούταρχος

«ΑΥΓΗ»

ΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΗΣ

Στην άνθρομένη έρημιά πέραςος γθές το βράδυ, τραγουδάς το τραγουδί σου με μόνες άρμονίες, μα τώρα με το διάβα σου τα οόδα μαρμαρύναν κι' έγυφανε όχρυσάτες ή λείκες ή ψήλες.

Τό διάβα σου γρογγοτά, μα πρόφτασα να σ' ιδώ, κι' αν κι' έφερσε στην έρημιά τη μόνη σιμοφορά, πάντοτε, όρσά, σε ποιά, γιατί περνούσας φέρνεις στα ποινμένα στήθεά μου κάτι που με μεθ...
Γιάννης Χυνοστοωρινός

ΠΛΑΝΗ

Σε είδα 'στών έσπερινό Με μάτι δακρυμένο Νά δινης φίλημα άγνό Είς τον Έσταυρωμένο...

Έγάρηκα...Κ' είπα: «Θά βρω» Μέσ' την καρδιά της θείας... Και τον δικό μου το Σταυρό... Θά ιδώ και θά πονέσω...

Ψεύτρα έλπίδα...Λογισμός

Άπελκιστά γεμάτος!...

Γιατ' είν' άληθινά σοστό

Πώς όλοι εκλάμυναν το Χριστό,

Μά όχι κι' ο Πιλάτος...

Ναύτιλον

Καλαός.

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Ανάβ' ή θάλασσα... βαριά Βουίτ' ή λύσσα του βροχιά... Μουγρίζει ο κόπος σαν θειρό... Και κλαίει ή Μάρα στο χωριό.

Μιά βάρκα δένεται μακονά... Μακονά απ' τη πέρα τη στεριά!... Και την διακονεί απ' το πλωρό Πανάκι ή Μάρα στο χωριό.

Τοίς ή άντέρα της... βαριά... Στενάζει ο ναύτης... με βροχιά Παλαίει ο δόσυχος—θειρό!... Και κλαίει ή Μάρα στο χωριό.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ι. ΓΑΒΡΙΑΝΗΣ

ΟΝΕΙΡΟΥ ΞΥΠΝΗΜΑ

Ω παιγνιδιάρης αήδης, ό δένερα, ό κυματάκια, της λίγης άρμονίας, ένα δνειρό μου πάλιν, ποιδάτε να κοιμάται, και πάλι άποκοιμώτε.

Τών παιδικών μου χρόνων σινιρόφια άγαπημένα, άμμοδερά άσσηρία, κοιμώτε ν' δνειρό μου πάλιν, ποιδάτε να κοιμάται— μέο' στην καρδιά μου άγία...

Λόγης Άποσπεριτής

ΤΟ

* NEW ENCLAND *

ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦ. ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ

59 Σταδίου 59 (Χανεία)

Τό «New Encland» θά ένθουσίσει, θά μαγεύσει τους Άθηναίους με την νέαν του άνακίνισιν και ζώην.

Τό «New Encland» θά υπερτερήσῃ όλων των λοιπών καταστημάτων εις το είδος του.

Τό «New Encland» θά προκαλέσῃ γενικάς συμπάσεις.

Οί Διευθυνταί του «New Encland» κ. κ. «Ηρα- κλής και Δημήτριος Ζαβορίται, παρακολουθήσαντες επί πενταετίαν τάς προόδους της τέχνης των εν Εύρώπῃ και Άμερικῇ, τας μεταφέρουν σήμερον εις τας Άθήνας.

Προκαλούνται οί Άθηναίοι όπως έπισκεφθώσι τό «New Encland».

Διαρκής παρακαταθήκη όλων των προϊόντων του. Στην γωνία Σταδίου και Αιόλου είνε τό «NEW ENCLAND».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΜΥΡΣΙΝΗ

12

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ο έφηρος Κρατίσος μεταβίβει εις Όλυμπιον, όπως άνομιόμηνος έδωκεν τον ατάδι από τετακτισ, φόνον του πατρός του, τον διαπερχνέντα από του εκ Σαρακοσών άλητου Δαμο- ξένους. Ο Κρατίσος είχε συναντηθεί εν Άθήναις μετά της φίλης Μυρίνης, και ήγάπησεν αυτήν χωρίς να γνωρίσῃ ότι είνε ή Αλγύη, ή κόρη του Σαρακοσίου Δα- μόνου, του φονιάς του πατρός του. Ήδη πρόκειται να συναντηθῇ εν Όλυμπίᾳ μετ' αυτής, άλλα καθ' όδον διαβαίνον εκ Κορινθου γνωρίζεται με την διάσημον Λαΐδα, ή όποία καταδίδεται εκ του κάλλους του να- νίου.—Επειδή δέ ο άνομιόμηνος Κρατίσος άπέκοιμους τας πρώτας της παρκοιμίας, αι άκόλουθοι της Λαΐδος γυ- ναικίς ήρχισαν να φοβούνται διά την τύχην του νανιού, διότι έγνωρίσαν ότι μετανεώ πολύ γρήγορα και πολύ άσχημα όστις περπάτη ή Λαΐδα.

Σε

(Η συνέχεια)

Μετ' όλίγην όραν ο ήρωας μας εύρισκετο μεταξύ των συντρόφων του και άπελογέτο προς αυτούς, ότι συνέτυχε καθ' όδον μίαν των έπιφανέστερων έταίρων, την όποιαν ήναγκάσθη να συνοδεύσῃ ένεκα τυχαίου παθήματός της.

Καίρως όμως δι' άγρηγίσεως δέν ήπρχε και ο γυμναστήρχος έδωκε ταχέως τό σήμημα της έκκι- νήσεως.

Είς μάτην οί Άθηναίοι άγωνισταί έβλεπαν μετά πόθου τά μέγαρα της Κορινθου και ματαίως είχαν έλπίσει μίαν τουλάχιστον νύκτα διαμονής εις την θελτικνν πόλιν.

Όταν άπεμακρύνθησαν, διετήρησαν επί τινα ώραν κάποιαν άθμιάν, ή όποία όμως ταχέως άπε- πη εκ του φαίδρο έμυλου των.

Ήδη αι συνδιαλέξεις των έπανήρχισαν με εύθυ- μίαν, έτέλων μεταξύ των και έπαίχων και ήσαν τόσο προσληρωμένοι εις την άμείμωτον της ήλικίας των ζορητότητα, ώστε δέν παρετήρησαν ότι μόνος ο Κρατίσος ήτο σκυθρωπός.

Αν όμως ή θλιψή του Κρατίσου διάφυγεν έλους, δέν ήρξάντο να διαφύγῃ και τοί Ίππολύτου την προσηγή.

Ο άχόριστος φίλος του άπέταξε μέρος της χα- ροπής συνοδείας, και συνόδευσεν Κρατίσον μέχρι της Όλυμπίας, με την πεποθήσαν ότι πρώτος αυ- τός θα τον έπισφύρει ως νικητήν.

Όταν λοιπόν τον είδεν άμυρόντα, όπωπευθή κατ' ευστάς τον και τον έπλησίασεν.

Ο Κρατίσος άπέφυγε να του φανερώσῃ τά συμ- βάντα εν Κορίνθῳ. Πιεζόμενος δέ υπό του φίλου του ν' άποκαλύψῃ τό αίτιον της διαρκούς σιωπής του, έδικαιολόγησεν αυτήν, ειπών ότι έφ' όσον έπλησίαζεν εις την Όλυμπιν, κατέναιε περισσό- τερον την σοκαρτήν της θέσεώς του.

Ο Ίππολύτος ήναγκάσθη να δευθῇ την εξήγη- σιν ταύτην, και από της σιγμής έκείνης οί δυο φίλοι έμειναν και πάλιν άχώριστοι, μέχρι της ήμέ- ρας, κατά την όποίαν, μεσουρανούστος του ήλιου, αντίκρυσαν την θεοσπείαν κοιλάδα της Όλυμπίας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

Η ήμέρα έκείνη ήτο εκ των τελευταίων του Μαΐου.

Καθ' όδον είχαν ύποφέρει πολύ εκ του καύσω- νος. Μόλις όμως εισήλθαν εις την περιώνμον κοι- λάδα, ήσθάνθησαν άμέσως άνακούφισιν, και ένόμι- σαν ότι πνοαί δρόσου κατεχέοντο από τας κορυ- φάς του Κρονίου όρους και των άλλων περί γρα- φικών λοφίσκων.

Έκαστος ήσθάνετο τό σμήν του ελαφρότερον και την ψυχήν του αγαλλώσων, άσκαλει έτάνασεν αυτή τας πέτρυνας της, προσπαθούσα να δψωθῇ εις τον διαυγή αϊθέρα τον κατέμιστον άρουράτων και ελαφρός δονούμενον από μυριάδων πτηνών τά κελάρηματα.

Οί πρόσαντοι λόφοι εξηπλούντο τριγύρω ναυελός και έφάνοντο ως άνακαυμένοι επί της πράσινης έπίσης κοιλάδος, έφ' τα δένδρα των με άκμαία φυλ- λώματα και όργωσαν βλάστησιν, έβαιαν κάποιε ελαφρώς τους κλάδους των, ως φρίσσοντα υπό τά φιλημένα της μωροφύρου αύρας.

Σε

Κάτω εις τό βάθος της κοιλάδος διεκριναν ήδη τους πολυπληθείς και παλλένους ναούς, τά μεγα- λοπρεπή οικοδομήματα, τό Σταδιον, τον Ίπποδρο- μον και τά άλλα μέγαρα τά χρησιμοποιούντα διά την διεξαγωγήν των άγώνων.

Περίξ δέ αυτών, μέχρις άποστάσεως μακράς, παρά τας έγχθας των δυο ποταμών και πέραν του- των, ήπρχεν ήδη έγκατεστημένη άληθής πόλις, ή όποία κατά τας ήμέρας έκείνας έδημιουργετο εκ του προχέου και έφάνετο ως εξαίφνης άναφύεσα εκ του έδάφους.

Την έφήμερον ταύτην πόλιν, ήτις εξή όσον και οί άγώνες, άπέταλουν τά παρατήρηματα και αι σκη- ναι, αι πηγυόμενοι εκεί, όπως χρησιμεύσουν ως κατοικία των πολυαριθμών ξένων, οί όποιοι θά συνέβρουν εξ όλων των έλληνικών πόλεων και άποικιών.

Μεταξύ των σκηνών τούτων ήπρχαν περικαι πολυτελέσταται, άληθή τεχνουργήματα, αι όποια είχαν κατασκευασθῇ υπό πλουσίων ιδιωτών.

Ήμνημένη έμεινε ή σκηνή, την όποιαν έχρησι- μοποίησεν προς κατοικίαν του ο πολύς Άλκιβιά- δης, ο φίλος και πολυτάλαντος Άθηναίος, δέ, ό έστος, έννοσν να καταπλήτῃ πάντοτε τό κοινόν, κατεσκήνωσε εις Όλυμπιον με πολυτελείαν άνω- τέραν πάντων των ήμερώνων και όλων των πλου- σίων της εποχής του.

Κύριος μάλιστα λόγος της τοιαύτης επιζεύξεως, ήτο να τιμήσῃ την πατρίδα του, ένόπιον των Πανελληνίων, ως έχουσαν πολιτας μεγαλοπρεπές και ίσχυρούς.

Είνε δέ πράγματι άληθές ότι αι πόλεις και έθνος αι μητροπόλεις συνηγωνίζοντο, κατά τους Άγώ- νας, ποία να επιδείξῃ άφθονότερον πλοτον, ποία να καταστήσῃ πολυτελέστεραν σκηνήν, να προσφέρῃ βαρυτιμότερα έπιτάκια και να φανερώσῃ όπωσδή- ποτε άκμαιοτέραν την πολιτικήν της ισχύν, διά να προσελκύῃ εύκολότερον τους συμμάχους και τους όπαδούς.

Φανταζεται τώρα έκαστος όποιον μαγευτικόν θέμα αντίκρυσαν οί Άθηναίοι άγωνισταί μόλις έπλησίασαν την Όλυμπιν.

Άλλ' έπειδή τά θεάματα και τά γεγονότα θά έπέλθουν ήδη ραγδαία, μεγαλοπρεπή και άδύνα- πτα, ως μη γάμωμεν καθύρον, άλλ' ως σπεύσωμεν, άκολουθούντες τον Κρατίσον και τους συντρόφους του, να εισέλθωμεν εις την ένδοξον κοιλάδα και να περιέλθωμεν αυτήν και να ίδωμεν τί μέλλει να συμβῇ εις τον νεαρόν μας ήρωα, τον όποιον θά τούτου, το ίερόν καλίκων απ' ένος και ο εύγενής έρως απ' έτέρου.

Και αυτή ή εύθυμία των Άθηναίων άγωνιστών άναστάλλι μόλις εισήλθον εις τον ίερόν χώρον της Όλυμπίας.

Όπτε να πείζουν πλέον έκαι έτόλμησαν οί νεαροί ένοι, ούτε να γελώσουν, διότι ή μεγάλη Άλγες, έπέδραλε σιγήν και θυμαισμόν.

Φύσεως μεγαλίστον απ' ένος και απ' έτέρου πέγνης ήσασσοι και μνηστήρα πάγκαλλα και δάση σφόδραν δένδρων μινυόμενα με δάση μαρμαρίνων άνδρώνων και χρυσά ποικίλματα αντιφεγγίζοντα εις τον ήλιον και έλεφαντίνα άνθηματα και άργυρά σκαύη και χαλκά βάθρα και βαρυτίμων όθρων μωσαϊκ και άνθων πέλαγος και χρυσάμινον σφυρμώδες και βοή πλήθους χερμόσων και κίνησις προσκυνήτων και των πτηνών τά κελάρηματα και των άνεμω- μένων δένδρων ο μυστηριώδης θόρος έπλημύρουσιν την κοιλάδα, την καθιερωμένην εις την δόξαν των θεών και των ανθρώπων.

Σε

Ποιος δύναται τώρα να μετρήσῃ της καρδίας του Κρατίσου τους παλλούς;

Έδώ πρόκειται να κινή ή τύχη και το μέλλον του.

Έδώ, ένόπιον των Πανελλήνων, πρέπει να έκρη- γούν αι σάλπγγες κηρυττούσαι, ότι ο υιός του Κραύγα άνεδείχθη νικητής, έκδικών τον θάνατον του αγαθού πατρός.

Έδώ έφείλει ν' άκούσῃ την θεάλλαν των έπυ- φμιών και εν μέσφ αυτής να δευθῇ τον στέφανον.

Έδώ... μέλλει να συναντηθῇ την Μυρίνην.

Έδώ θά τον εύρῃ ή Λαΐς.

Έδώ τον περιμένει ή δόξα και ο έρως.

«Ω θεοί, φύβοιτε: καθ' έκαστόν, βοηθήσατε τον Κρατίσον...»

—Τους θεούς έπικαλεσάι: πάλιν; τον έρωτῇ ο γυμναστήρχος.

— Ποιος δύναται έδώ να τους λησμονήσῃ; — Έμπρός, φίλοι μου, εξακολουθεί ο αρχηγός, έλθετε απ' έδω, διότι ή άναβόμεν τον βοήον του μεγάλου Διός, διά να προσφέρωμεν θυσίας.

Οί άγωνισταί άκολουθούν σιωπηλοί εκ του θαυ- μασμοί και διασχίζουν μετά συγκινήσεως την Άλ- τιν, έως ού φθάσουν εις τον ναόν του Διός, τον πα- ρίφημον, τον κείμενον άκριδώς εις τό μέσον αυτής.

Ένόπιον του μεγάλου του ναού οί Άθηναίοι κατανεύουν την άνθρωπίνην των σικρότητα και προσπενίζουν περιέργως τά θωρικά αύτου περιστύ- λια, τά πλούσια εις άνδριάντας και έργαζάς δε- τώματα, τό άγαλμα της Νίκης, τό τοποθετημένον επί της ανατολικής κορυφής, τους έπιγυρούς λέοντας τους κρημασμένους εκ των άκρωτηρίων της στέγης και τά άμνηρητα και άμυρήτου άζίας άναθήματα, τά εύρισκόμενα εις τον εύρον πρόναον και φανόμενα διά μέσου των κηκλιδωτών θυρών, αΐτινες ήσαν κλεισταί.

Ο Ήλιος φύλαξ του ναού έσπευσε προς τους ξένους και εξήγησε να μάθῃ την πατρίδα αυτών και τον σκοπόν της επίσκεψης.

Ο αρχηγός της συνοδείας το άπήντησεν ότι οί εξ Άθηνών άγωνισταί, μόλις φθάσαντες εκ της κρ- κρας πορείας των, έρχονται ν' άνακτισουν εύχάς προς τον Δία και να θυσιάσουν προς αυτόν.

Ο φύλαξ τους παρακάλεσε να περιμένουν και μετ' όλίγων οί Ιερείς του ναού έφρανισθέντες έχαι- ρέτισαν σοδαρώς τους ξένους και ήγούσαν τας κη- κλίδας.

Οί Άθηναίοι εισήλθον εις τον πρόναον, του όποιου τό έδαφος έκασμείτο από χρωματιστούς χάλικας του Άλφειού, συνθεμένους εις ψηφροθέτημα παρι- στάνον Τρίτωνος οαλπίζοντας.

— Μαγάλε Ζεῦ, μὴ λησμονήσης τὸν Κρατῖνον ἐπιφύρουσιν ὁ νεανίας ἀπευθύνων πρὸς τὸ ἀγάλματι δὴν τῆς φυλῆς τοῦ τῆν θεολλοῦ ἱεροῦ.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἤρχισαν καὶ ἐτελείωναν αἱ θυσίαι καὶ αἱ προσευχαί.

— Ὁ Κρατῖνος ἦτο προσηλωμένος εἰς τὸ ἀγάλματι, ὥστε οἱ ἱερεῖς ἤρτησαν ποῖος ἐκ τῶν ξένων ἐπεθύμει ν' ἀκούσῃ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ.

— Ἐγὼ, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας... ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη τοῦ χρησμοῦ τοῦ. Ποῦ εἰνε οἱ ἱερεῖς μάντιες;

Καλεῖς δὲν ἐνόησε τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Κρατῖνου.

Ἐνέμισαν ἅπλως ὅτι ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ καὶ νὰ μᾶλλον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνός του.

Ἐπειδὴ δὲ ἐυνεθεύσαν οἱ ξένοι νὰ ἐπικαλοῦνται ἐν Ὀλυμπίᾳ τὴν γνώμην τῶν θεῶν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων τοῦ βίου των, οὐδεὶς παρενεβλήθη διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην, ἀλλ' οἱ ἱερεῖς ἐπέμεναν νὰ προσκαλέσων τὸν μάντιν τοῦ Διὸς, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ.

Ἐστάθηναν ὅλοι περίεξ τοῦ βωμοῦ, ὅστις εὐρίσκατο εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ ναοῦ εὐρὺ προσωπίον καὶ ἐπερίμεναν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ μάντιος.

Συγχρόνως ἠπέρχοντο προσεχόμενα σφάγια ἄρνων καὶ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶχαν ἦρθ' ἀνακτῆς ἡ πυρὰ, χάριν τῆς προφητικῆς θυσίας.

Συγκινημένοι ὅλοι ἀνέμεναν τὴν μαντείαν, οὐδεὶς ὅμως ἐφάνταζε τί συνετελεῖτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Κρατῖνου.

Ὁ νεανίας ἐπερίμενε τὴν γνώμην τοῦ θεοῦ, διὰ ν' ἀντίληψιν ἐξ αὐτῆς τὸ θέλημα, ἀπεσιμῶν ὅτι ὁ Ζεὺς δὲν ᾔδωντο ποτὶ νὰ εὐλογήσῃ τὸ ἔθνος.

Ἐπερίμεναν ἐπίσης νὰ μᾶλλον πῶς θὰ ἐλύοντο αἱ

πλακῶναι τῆς Μοίρας, αἱ ὁποῖαι ἤπειλουν νὰ τοῦ ἀποσπῶσιν τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ καρδία τοῦ ἐκείνητος ζωηρῶς μόλις ἀντίκρουσε λευκοπύκνα γέροντα προσεγγίζοντες εἰς τὸν βωμόν καὶ ἀκολουθούμενον ὑπὸ συνοδείας ἱερῶν καὶ ἀνθρώπων ἀφωσιωμένων εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ναοῦ.

✱

Ἦτο ὁ μάντις.

Ὅλοι τὸν ἐκαίρεισαν μετὰ σεβασμοῦ καὶ παρεμέρισαν ὅπως διαβῇ.

Ὁ μάντις τοῦ Διὸς, ὅπως οἱ περισσότεροι μάντιες τῆς Ὀλυμπίας, ἐθεωρεῖτο καταγωγῆς θεῶς, διότι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων εἰς θεοὺς καὶ ἥρωας τῆς μαντικῆς, εἰς τὸ γένος δηλαδὴ τῶν ἱερῶν ἢ τῶν Κλυτῶν, εἰς τὸν Ἀμφιάρεον ἢ καὶ αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα.

Ἐφερε λευκὸν ἱμάτιον μὲ ἐπιχρῶσους παρυφὰς καὶ εἶχε ἐπὶ τῆς λευκῆς τὴν κόμην καὶ τὸν πόρπον.

Ἡ φουρνισμὸς τοῦ ἦτο ὥστε διαφανῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπέπνευαν σφῆιν καὶ προύκλουν σεβασμόν.

Ἐτείνε βραδέως τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν βωμόν, ἀνέβλεψε πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπιφύρουσε ἀκαταλήπτους τινὰς προσευχάς.

Κατόπιν στραφὼς πρὸς τοὺς προσκυνητάς, ἠρώτησεν ἂν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐξήτει μαντείαν ἢ κἀνέει ἐκ τῶν παρόντων.

— Ἐγὼ, σεβάσμιε γέρον, ἔχω ἀνάγκη τῆς γνώμης τοῦ θεοῦ, ἐφάνησεν ὁ Κρατῖνος μὲ φωνὴν παλλομένην ἐκ συγκινήσεως.

Καὶ ἐξηλθεν εἰς τὸ μέσον, προχωρήσας τῶν συναδελφῶν του.

Ὁ γέρον προσέειπε μετὰ προσοχής τὸν

ὥραον ξένον καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἐξήτει παρὰ τοῦ Μεγάλου Διὸς.

— Ἀγωνία κατέχει τὴν ψυχὴν μου, σεβάσμιε, καὶ πόθος μέγας νὰ μάθω τί μέλλει νὰ μοῦ τύχῃ εἰς τὴν ἐνδοξὴν ταύτην Ὀλυμπίαν.

Ὁ μάντις, διὰ κινήματος τῆς χειρὸς, προσέειπε νὰ καθοῖ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ οἱ μῆτροι τῶν ἐσφαγμένων προβάτων, οἱ δὲ ταχέως ὑπέρβηται ἐξέτελσαν τὴν προσταγὴν.

Ὁ καπνὸς τῆς θυσίας ἀνέχετο ᾗδ' πρὸς τὸν αἰθέρον οὐρανόν, ὅτε ὁ γέρον ἐξήτησε τὸ ὄνομα τοῦ ξένου.

— Κρατῖνος, υἱὸς τοῦ ἀτυχοῦς Κρέγγα, Ἐπιτάμνιος, ἀπήντησεν ὁ νέος.

Ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ μάντιος διεφάνη κάποια ἀστραπή, διότι τὸ ὄνομα τοῦ Κρέγγα καὶ ὁ τίτλος τοῦ «ἀτυχοῦς» ἀφύπνισαν φαίνεται τὰς ἀναμνήσεις του.

Ἀνῆλθε βραδέως ἐπὶ τοῦ περιχρῶσου σκήπτρου, εἶπε καὶ πάλιν τὰς χεῖράς πρὸς τὸν βωμόν καὶ ἀφωσιώθη εἰς αὐτὸν παρατηρῶν τὴν πορείαν τοῦ καπνοῦ.

Σιγὴ βαθεῖα ἐπεκράτησε.

Δὲν ἤκουστο εἰμὴ ὁ ψῆφος τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα ἔσειαν αἶθρα ἐλαφρὰ καὶ ὁ πολυσύνθετος ἦχος τῶν συγκρουομένων ἀναθυμάτων, ἀτίνα ἐκρίναντο ἀπὸ τοῦς κλάδους τῶν περὶ τοῦ βωμοῦ δένδρων.

Ὁ ἦχος ἐκείνος μὲ τὰς ποικίλας ἐναλλαγὰς καὶ τοὺς διαρκεῖς κυματισμοὺς τοῦ ἐκρηγμένου διὰ νὰ καθιστῇ τὴν μαντείαν περισσώτερον μυστηριώδη καὶ διὰ νὰ ἐμπνέῃ τοὺς διεκρινόμενους τὰ θεσπράτα.

Οἱ σιγῆλοι θεσπάζοντο παρατηρῶν διαρκῶς τὴν μορφήν τοῦ μάντιος, ἥτις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐξοφλοῦτο ὥς νὰ προσεβλῆτο ὑπὸ θεσπράτων ἐσπερικῶν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΠΡΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προτείνουμε πρὸς τὰς ἀναγνώστριάς καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας πρὸς μεταφράσιν τὸ κατωθὶ ποιημῆτιον—προῖον Μούσης Ἀβραῆ καὶ λυρικοῦ ὄχι κοινοῦ. Τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου ποιητοῦ, ὅστις, ὡς φαίνεται εἶνε ἐκ τῶν δοκιμοτάτων, δὲν ἀναγράφεται ἀτυχῶς εἰς τὴν πλουσίαν συλλογὴν ἐξ ἧς ἐλήφθη τοῦτο:

Moi et toi

Comme l'oiseau choisit à la saison nouvelle
L'ombrage d'un rosier pour y cacher son nid,
Moi j'ai choisi ton cœur, et j'y pose sans bruit
Mon aile.

Au vent plus frais du soir la fleur repand ses larmes;
Sous un poir de douleur quand l'ailas succombe,
Dieu m'a donné un cœur pour y laisser tomber
Mes larmes.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον)

Ὁ ἀγαθὸς γιατρός ἐπετακτοῖς στὸν δρόμον νεοκίως μὲ βήματα ἀνοχτά. Κάθε τόσο ἐσταματοῦσε—χωρὶς νὰ πολυπορεύσῃ στὴν βροχὴν, ἢ ὅποια ἀρχὴς κατὰ νὰ δυναμῶν—καὶ ἐμονολογοῦσε δυνατὰ μὲ χειρνομίαις.

Ἡ φιλοτιμία του εἶχε προσβληθῇ εἰς τὰ καίρια.

— Σίγουρα τρελλὸ εἶνε αὐτὸ τὸ παιδί... Τί φταῖ ὅμως ἐγὼ;... Βλέπετε δὲν ἐσπούδασα εἰδικῶς τὴν Φρενολογίαν...

Ἐπρόχωρο ὡς πρὸς τὴν μικρὴν ἀγορὰν τοῦ χωριοῦ, χωρὶς μονολόγους τώρα, κάπως καταπράνθηκε ἀπὸ τῆς ψυχρῆς ὀρηκτικῆς σταγόνος τῆς βροχῆς, ποῦ ἔβρεχαν τὸ πρόσωπό του καὶ ἔκαναν μίαν παρὰ τὴν συνάφειαν κτυπώντας ἀπ' αὐτοῦ στὸ φρενὸν τοῦ καπέλου.

Ἐμπρὸς στὴν πόρτα τοῦ Καφενεῖου τῆς ἀγορᾶς συνιεντῆθη μὲ τὸν εἰσερχόμενον τὴν στιγμήν ἐκείνην δημαρχον, ἕνα φουστανελλοφόρον γέροντα ἱερὰ καὶ ἀναστειλόμενον μὲ χιόνια μαλλιά καὶ μικρὰ λαμπρὰ μάτια.

— Εἰ! γιατρέ, τὸ τάρλι μὰς περμένει...

Καὶ τὸν ἔσυρε μέσα εἰς μίαν γωνίαν τῆς μικρᾶς αἰθούσης τοῦ Καφενεῖου, τὸ ὅποιον τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦτο γεμάτον ἀπὸ θυμῶνας.

— Ὁ γιατρός ὅμως ἦτον πολὺ δόξιδιος καὶ ἔχασε τὸ παγνίδιον.

Ὁ δημαρχος, γεμάτος ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ἔτριβε τὰ χεῖρα του ἀπὸ χαρὰν.

Τὸ πρᾶγμα τὸ αὐτὸν γέγονος διὰ τοῦς θυμῶνας τοῦ Καφενεῖου, διότι ὁ γιατρός ἦτον ἀήτης καὶ τοῦ ἐσυλλογίζετο ὁ καθένας νὰ τὸν παῖξῃ στὸ τάρλι.

— Σε καλὸ σου, ντοτόρο μου... Χωρὶς τὰ γυναικῶν σου ἀπόψε νὰ σὲ χαρῶ;...

Ἦτον ὁ Ζακνῆνθιος εἰρηνοδίκης τοῦ χωριοῦ, ἕνας ἐξαρκανῶς πενηντάρης μὲ φαρῆς μπαμπέτες καὶ μὲ φυσιογνωμίαν διαρκῶς γελοιστήν. Πρῶτος αὐτὸς, εἰσερχόμενος εἰς τὸ Καφενεῖον, παρετήρησε τὴν ἐλλειψὴν τῶν γυναικῶν τοῦ ἐντοῦρου.

Ὁ δημαρχος, εἰρωνευόμενος τὸν γιατρόν, ἐπλησίασε περισσώτερον πρὸς αὐτὸν τάχα διὰ νὰ βεβαιωθῇ δὲ ὅτι ἔλεγεν ὁ εἰρηνοδίκης.

— Εἰ! μὰ τότε μὲ τὸ δικαίον σου ἔχασες καὶ τὸ τάρλι... Λίγως γυναικῶν!... Εἰ! μὰ βέβαια...

Ὁ εἰρηνοδίκης ἐκάθισε στὸ ἴδιο τραπέζι καὶ τότε ἀπὸ συμφωνίαν μὲ τὸν δημαρχὸν ἄρχισαν νὰ περᾶζον γὰρ τὰ καλὰ τὸν γιατρόν, ποῦ πάντα τὸν ἤθευραν πῶς «ἀνὰ εὐχολία».

Ὁ Λακηνιάδης μὰς εὐρίσκειτο σὲ δύσκολον θέσιν. Ἐκανε πῶς ἐγέλοισεν τάχα καὶ ὁ ἴδιος στὰ περὶ γυναικῶν, μὰ τὸν εἶχαν πιάσῃ τὰ νεύρα του, καὶ τὸ χεῖρ του, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐξεροῦξανε ἀπὸ τοῦα τῆς τριχῆς ἀπὸ τὸ μούδι του.

Ἐπὶ τέτοιους ἀπεφάσισε νὰ μιλήσῃ, διότι ἐφ' ὅσον ἐλοιποῦσαν ἠδὲν αὐτὸν κατὰ νὰ τὸν πνίγῃ.

— Ἐπεσκέφθηκα τὸ πρῶτ', ἀρχίζω μὲ σιγαλή φωνή, τὸν ὄνομα τοῦ Τύλα... Αὐτὸ τὸ παιδί ὅλος τῆς ἡμέρας εἶνε ἀρρωστό, μὰ—σὰς

δοκίμασα—ἐγὼ δὲν βρίζω τίποτα... Μυστήριον πρᾶγμα!... Στὴν ἀρχὴ μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πῶς εἶνε φθισικὸ, ὅπως καὶ ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα του—δυστυχισμένη γυναῖκα!... Ἄγα τὰ χρώματα ποῦ κρατοῦν τὰ κόκκαλά της... Ἀλλὰ τόσα χρόνια τώρα κανένα σύμπτωμα γὰρ νὰ μὲ πείσῃ... Ἀπεναντίας τὸ στήθος μου εἶνε πολὺ γερό, βράχος ἀληθινός!... Κι' ὅμως λυώνει σὰν τὸ κερί αὐτὸ τὸ πλάσμα... Ὁ προκομμένος ὁ πατέρας του—τὰ ξέροισεν δὲ ὅλοι—ἀλκοολικός, ἐκφυλὸς ἀνθρώπος!... Ἐργῶν ἀρήνοντας τὴν γυναῖκα τὸν εἰρηνοδίκην στὸ πρῶτο στάδιο τῆς φθίσεως, καὶ ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο παιδί...!

Ὁ γιατρός ἐσταμάτησε. Οἱ δύο ἀκούσται του δὲν ἐγέλοσαν διόλου τώρα: εἶχαν γένην σκεπτικοί.

Ἀμαρτίαι γονεῖον παιδεύουσι τέκνα, ἔκανεν ἀναστεινόμενος ὁ εἰρηνοδίκης πρὸς ἐλησμόνησε πρὸς τὴν στιγμὴν ὅλα τ' ἀστεῖα του.

Ὁ δημαρχος παραδόξως εἶχε γένην ἐλεεινός. Φαίνεται πῶς ἡ συζήτησις αὐτὴ τὸν ἐπειράζε, τὸν ἔκανε νὰ υποφέρει.

Κατὰ φοβερὸν βῆμα συνέβαινε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του. Τὸ χροῖμα του ἀλλάξε χλίες φερὸς στὸ διάστημα τῆς ὀφθαλμοῦ τοῦ γιατροῦ, ὁ ὁποῖος—ἂν τὸν ἐκτύπησε καλὰ—θὰ ἔβλεπε πῶς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἰατρικὴν τὸν συνδρομήν ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐπρόσεξε, διότι καὶ αὐτὸς εἶχε τῆς ἰδικῆς τοῦ σκέφει—πολὺ βαθιὰς ἀναμφιβολῶς, αἱ ὁποῖαι δὲν τὸν ἐπέτρεπαν τίποτε νὰ ἰδῇ.

Ἄμαρτίαι γονεῖον!... Ἐπανελάβεν ὕστερα ἀπὸ λίγην σιωπὴν ὁ γιατρός μ' ἕνα ὄρος σχεδὸν ἐμπνευσμένον. Βεβαίως αὐτὸ εἶχε νὰ καὶ νὰ πνίγῃ. Τὸ δυστυχισμένον παιδί τοῦ Ἡλία τοῦ Τύλα εἶνε τρελλό... Τρελλὸ δίχως ἄλλο... Σήμερα ποῦ ἔπιγα νὰ τὸ ἰδῶ—πόσο λυγρὰ ἐκείνη τὴν ἀμοιρὴ τὴν γιαγιά του—μοῦ ἔλεγε πῶς ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀνάω τίποτα, γὰρ αὐτὸς εἶνε ἕνα γεωμετρίκον τραυμάτιον ποῦ ἐκφυλίσκειται...

Ἐταράχθηκα πολὺ... μούπεσαν τὰ γυναικῶν καὶ μούσπασαν... Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτα... Ἦσαν ἡμῶν ἐντυχῆς, ἂν ἠμπορούσαν νὰ σώσω αὐτὸ τὸ παιδί... Εἶνε ἐκφυλὸς σὰν τὸν πατέρα του...!

Ὁ δημαρχος εἶχε γένην κατακλιόμενος καὶ ἔσπευγε νὰ φύγῃ.

— Σε καλὸ σου, τέκνον μου, τί ἔχεις; ἔκανεν ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ ὁποῖος παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τοῦ δημαρχοῦ.

— Δὲν εἶνε τίποτα, ἐδικαιολογῆθ' ἐκεῖνος. Εἶμαι κάπως ἀδιάθετος...

Μία λεμονιάδα διέταξεν ὁ δημαρχος, τὴν ὅποιαν ἀπὸ ἡμῶν, ἐσφαγμένη ἀπὸ τοῦς, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ ποῦ τὴν παρατήρησιν του, ἐκαίρειται καὶ βιαστικῶς ἔφυγε γὰρ τὸ σπίτι του, ἐν τῷ μισθῷ ἀργιστὸν ἀκόμα περισσώτερον ἀπὸ μίαν ὥραν.

Μὰ τὸν ἄγιο, δὲν καταλαβαίνω τίποτα, τέτοια μοῦ ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις τοῦ εἰρηνοδίκου, μολὲς ἡ πόρτα ἐκλείσθη πίσω ἀπὸ τὸν δημαρχον. Τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ ἐκτύπησαν ἀπ' ἀπὸ τὴν ὕψος ἐρωτηματικὴν πρὸς τὰ ἔξω. Μία ἐλαφρὴ καταχνιά εἶχε πέσῃ ἐπ' αὐτὸν δρόμον, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν ἡ πρῶτος ἔλκευ καὶ τὰ λευκὰ σπτάκια ἐπερᾶσαν κατὰ ἀόριστον—κατὰ πῶς ἐπὶ φανταστικῶς σφαιροειδῶς... Τὸ κοκκινωπὸν καὶ ἀπὸ τοῦτον βουρνοῦ, ἡ ἐπὶ τοῦ αἵματος τοῦ γηραιοῦ Παρνασσῶς, τῆς ὁποῖας ὁ

γιατρός ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέκρινεν ἕνα μικρὸν μέρος, εἶχε μίαν ὄμην ἀλλοκοτον, καθὼς κατὰ εἰκότως πρόποδας ἐταξιδεύαν μερικὰ σύννεφα κατωχθίως κάτωσπρα, ἀκολουθούσαν ἕνα ἀργὸν δρόμον ἐπάνω ἀπὸ τῆς κοκκινῆς στέγης τῶν σπιτιῶν ἐκεῖ κάτω... Μία ἀρχὴ καὶ μελαγχολικὴ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτει, σιμικὰ καὶ τὸ σὺν ἀγά, σὰν νὰ τὴν ἐρρῶνεν ὁ Οὐρανὸς μὲ τὸ στανονισμὸν—αὐτὴν τοῦλάχιστον τὴν ἐντύπωση ἔκανεν εἰς τὸν ἀναθὸν Ἀσκληπιάδην.

Πρὸ πολλοῦ εἶχε χαθῇ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ ἡ λευκὴ σιλουέττα τοῦ δημαρχοῦ, ὅταν ἐστράφη πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην καὶ εἶπε σκεπτικῶς, προφέρων μίαν πρὸς μίαν τὰς λέξεις:

— Ἄλλο τόσο καταλαβαίνω καὶ ἐγὼ μ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον...!

Ἦτο ὁ Ζακνῆνθιος εἰρηνοδίκης, δὲν εἶμαι διόλου τῆς σχολῆς τῶν Γάλλων ἐκφυλισμογράφων, ποῦ ἀγνοοῦν νὰ κάνουν τὸν ἀναγνώστην ν' ἀδύμνη, διηγούμενοι πράγματα σκοτεινὰ καὶ ἀπίθανα, δὲ λύσω ἀμέσως τὴν ἀπορίαν, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ σὰς ἐγενήθη διὰ τὸν καλὸν διηματογράφον.

Βεβαίως κατὰ πολὺ σπουδαῖον ἐγίνετο μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ γέγοντος δημοτικοῦ ἀρχόντου, ὁ ὁποῖος τόσον ἀπὸ τοῦ ἐφυγεν, ἀφῆκε ἐκπληκτικῶς τοὺς δύο συνομιλητάς του.

Διὰ νὰ μ' ἐνοήσετε πρέπει ν' ἀκούσετε μίαν ἱστορίαν, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν δέκα πέντε χρόνια πρὸ τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν συμβαίνουν τὰ γεγονότα ποῦ σὰς διηγούμεθα.

Τὸν καιρὸν ἐκείνον ὁ Ἡλίας Τύλας, ὁ πατέρας τοῦ Ἀντρέα, ἦτον 25 χρόνων νέος, ἑκατονταετής στὸ χωριὸν γὰρ τὴν Λακηνιάδα του, τὰ γυναικῶν καὶ τὴν γυναικῶν ὅπως, δὲν ἦταν ἀδελφὸς ἡ πατέρα ποῦ νὰ μὴν ἦθε σὲ λόγια καὶ καὶ σὲ γραφίδας ἀκόμα μᾶλλον γὰρ δὲν ἦταν ἡμῶν, δὲν ἦταν ἀνεμενόμενος γυναικῶν γὰρ γυναικῶν, καὶ πάλιν γὰρ κοπελλία.

Τὰ βράδια, στὴς ἑσπεριὰς, ἀνέμεσε στὰ στενά σοκάκια τοῦ χωριοῦ ἡ σὺν πλάτῃ δρόμο τῆς ἀγορᾶς ἡ σὺν ὁδὸς τοῦ ποταμοῦ κοντὰ στὰ γεφύρια, ὁ Ἡλίας μὲ τὸ μπουρνούζι του, τραγουδοῦσε κατὰ ἀπὸ τὰ παραθύρια, ποῦ ἠμωροῦσαν ἡμῶν ὁ πλατύφυλλος βασιλικὸς καὶ ἡ μυρσινὴ ἡ μαντιζουράνα...

Καὶ τὸ ἐνυμνῶν ἀκόμα ὅλο τὸ χωριὸν τὸ ὅλο γλυκὸ τραγοῦδι τοῦ λαβέντι.

Ἐπὶ εἶμαι πομπητικῆς, μὰ τὴν ἀγαπᾶσα δὲν ἀπὸ... Ἐνα γὰρ τὴν ἀγαπᾶσα δὲν ἀπὸ... Κι' ὅποια μὲν ὅλη τὴν ἀγαπᾶσα τῆς δὲν ὅλο τὸν ἦτο...

Κι' ἐξελόμενος ὅλος τῆς γυναικῆς, παντοφρένας καὶ χιτῶν, καὶ ὁρεβωνισμένης καὶ κορμίστας ποῦ μόλις εἶχαν γυμνασθῇ στὴν γυμνασία τοὺς οἱ πρῶτοι ποῦ καὶ ἐκοινοῦσαν τὴν νύκτα στὴν ἀρχαίαν τῆς μῆρας ἀκόμα.

Κι' ἔβγαιναν ὅλος στὰ παραθύρια, ἔτσι ἀπὸ τὸν στρόφιμα μισογυμνῶν, ἐφαρμονίως σὴν μέσῃ τοῦ γλυκοῦ ὀνειρου—ποῦ τάχα οἰνειροδύσαν τὸν Ἡλία στὴν ἀρχαίαν τὴν—καὶ τῆς εὐδοκίας ἡ ἀγὴ ἐκφυλιστικὴν στὴν παραθύριον μὲ μύλωνια μαλλὰ καὶ μὲ γλοιοὺν ὄφιν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Π. ΜΙΧΑΪ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4 1/4 0/0

Καταθέσεις χρημάτων ἐντόκως. Εἰς πρώτην ζήτησιν καὶ ἐπὶ προεπιστά.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ γνωρίζουσα καὶ τελείως τὴν ὁρατικὴν ζήτησιν. Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΓΕΩΡΓ. Θ. ΠΑΝΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Η ΚΑ ΡΟΖΑΛΙΑ ΝΙΚΑ

Ως ΦΙΛΤΥ-ΤΟΥ εις τὸν «Κινηματογράφον»
τοῦ κ. Πολ. Δημητράκοπούλου

Η ΚΑ ΡΟΖΑΛΙΑ ΝΙΚΑ

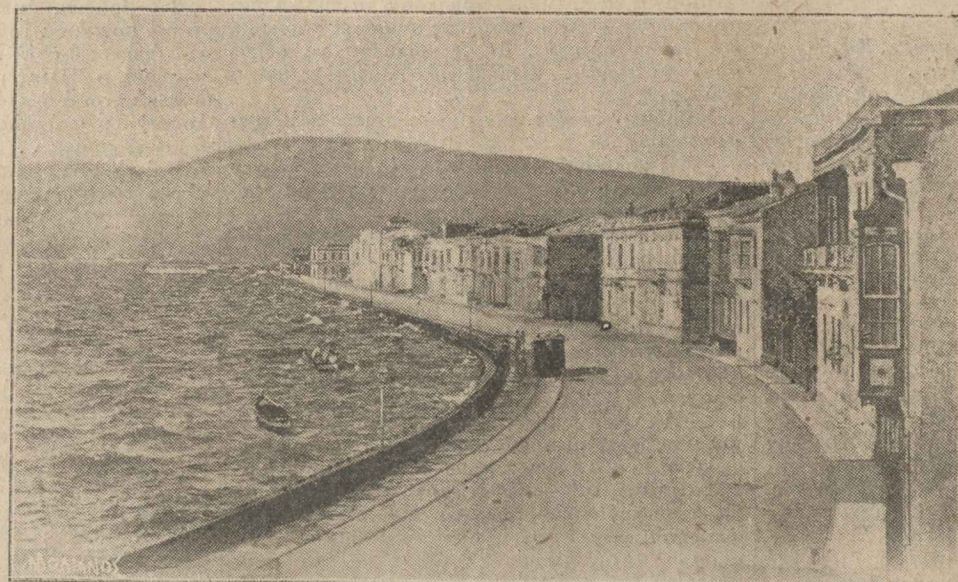
Ως Πρωθυπουργίνα εις τὸ δμῶνυμον ἔργον
τοῦ κ. Τιμ. Μωραϊτίνη.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΙΟΝ ΜΟΥ

Ἐκ τῶν τοῦ ΣΜΑΙΤΣ

- ★ Ἡ ἐννοια, λογασιὰ συμβαδίζει μετὰ τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ θεία Πρόνοια σπενδὺς σπένδουσιν ἀμφοτέρω μετὰ τῆς εὐτυχίας.
- ★ Ἡ δραστηριότης ἐπιτελεῖται πολλὰκις ὅ,τι ἡ ἐννοια ἀπέμνη.
- ★ Ἡ γυνὴ δὲν πείθεται διὰ τῆς λογικῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς συγκινήσεως.
- ★ Ἡ ἀρετὴ τῆς γυναικὸς πολλάκις πορεύεται εἰς μετὰ τὴν ἀρετὴν διὰ τὴν ἀρετὴν πορεύεται.
- ★ Ταῦτα παρορροῦμενα ἀποδοῦναι δὲν καθίσταται τὸν ἀνθρώπου σοφόν, ἀλλὰ γέροντα.
- ★ Ἡ ἔδωκ προῦποθίκει πόσον, καὶ ἡ εὐδαιμονία ἐκπλήσσεται καθήκοντος.
- ★ Διανοῦν πολλὰ, οὐμὲν οὐμὲν, γράφει διηγήματα.
- ★ Τὸ καλὸν ὄνομα ἀ-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

Η ΑΠΟΒΑΘΡΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ποικίλται διὰ πολλῶν καλῶν πράξεων καὶ ἀπολλύεται διὰ μιᾶς κακῆς.

★ Λογικὴ γνωρίζει ὁ μὴ γνωρίζων τίποτε, διὰ τὴν γνωρίσει νὰ σιωπῇ.

Λαμία.

Κ. Χ. Καραπανάκης

ΔΙΑ ΛΕΥΚΟΝ

Ἰδοὺ μία χαρμεσιὰν ἰδίαν τοῦ Νιάρμης κατὰ-λὺς διὰ τὸ λευκωμα. Ἐκείνης: «Ὅτε ὁ "Ερως" ἐκναινέτο μετὰ τῆς ἁνθῆς καὶ μελαγχροῖς, οὐδὲν εἶχε γέννησιν ἀκόμη! Ἡδὴ ἡ ἀρετὴ αὐτῆς ἔπαιον. Ἡ μελαγχροῖς ἀπώλετο πάσαν ἐλπίδα».

Εἰς ἄλλο λευκωμα δύνασθαι νὰ θέσκει ἁνθὴ ἀντὶ τοῦ μελαγχροῖς καὶ... εἴνε τὸ αὐτό!

Ἀναλόγως τῶν περιστάσεων!

Ναύπλιον

ΦΑΔΗΡΑΚΙ

Σῶμα Ἑλληνομακεδονικὸν ὑπὸ τὸν Κεπετὰν Παῦλον Ἀραχωβίτην. Ὁ δεξιὰ τοῦ εἰς τὸ μέσον τῆς δευτέρας γραμμῆς καθήμενος, ἐπίσης καθήμενος εἶνε ὁ γραμματεὺς τοῦ σώματος κ. Ἐμμανουὴλ Πατερᾶκης, ὅστις ἀπέστειλεν ἡμῖν πάσας τὰς ἐν τῷ περιόρῳ φύλλῳ δημοσιευομένας Μακεδονικὰς εἰκόνας.

Μαθηταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου Κλεισοῦρας. — Αὐτοὶ καὶ οἱ παῖδες τῶν ὁμιλῶν Ἑλλήνων, ἐν οἷς γονεῖς τῶν ὁμιλῶν Βλάχοι.

ΑΝΑΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Μεγαλοπρεπές ετέλεσθη την 11ην Αυγούστου η λιτανεία του Ιερού λειψάνου του Αγίου και θαυματουργού Σπυριδώνος, ήτις καθιερώθη τη 1717 (19 Μαρτίου) διά θεοπαιθέτος της Έντιμης Κυβερνήσεως, εις ανάμνησιν της διά θαύματος του Αγίου απαλλαγής της νήσου εκ της απειληθείσης αυτήν τουρκικής αλώσεως.

Εκ διαφόρων μερών προσήλθε πλήθος προσκυνητών. Αι δύο μεγάλοι και όνομαστοί πλατεΐαι μας παρίστανον μεγαλοπρεπές θέαμα. Πρώτην φέρει δὲ προσήλθον και άρκετοί εκ των πληρωστέρων μερών της άπέναντι. Ήπειρου.

Λεάνδρος Β. Βεργιωτής
ΚΟΡΙΝΘΟΣ.—Ος λέγεται, η ένταθα δημοτική σχολή των υφάων θα λειτουργήσῃ εφέτος υπό την διαβιθυναν της γεαρής αποστολής του Άρσακίου προτοβάθμιου διδασκαλίου δασποινίδος Ελένης Π. Ράτα, θυγατρὸς του άγρίτου Ιατρού κ. Π. Ράτα, πάντας δὲ οι Κορινθίους έχουσι την έλπίδα ότι θα λειτουργήσῃ καρποφόρως.

C. Osart
ΕΠΙΧΟΡΥΡΙΟΝ.—Τὸ Γυμναστήριόν μας λειτουργεῖ εφέτος εὖχως λαμπρά, και τοῦτο χάρις εις τὸν εκτελούμενα χρέη γυμνασίου έλληνοδιδασκαλον κ. Πέτρον Παπανικολάου.

Κέντρον παραθεριστικὸν όλων των Εργοχωριτῶν άφέντως κατέστη τὸ ναυτικὸν χωρίον Κανατάδικα. Κείμενον επί της άμφοδους παραλλας της βορείου Εύβοίας και έναντι του Παγασητικου κόλπου, διανοίγει εις τὴν θρσαν ἀπολαυστικώτατον θέαμα και δέχεται τὰς δροσολινοὺς αἰφρας του Αιγαίου και του Θερμαϊκού κόλπου, συνδύμενον δὲ δι' άμείντης δόθῃ μετά του Εργοχωρίου, προσελκύει πολλές οικογενείας χάριν θαλασσίων λουτρῶν.

Εὔαγ. Σ. Κατσίνας

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Αίταν εὐχαρίστως άγγέλλομεν, ότι μετακλήθη ως διοργανιστὴς του Γυμναστηρίου μας κ καθήγητής της Σουηδικῆς γυμναστικήςπαρά του Γυμνασίου Λαρίσης κ. Εὐθύμιος Μικρούλας, όστις και κατέβηκε τὸ σχεδιαγράμμια της αναδιοργανώσεως και τὸν κατάλογον των παραγγελθεισῶν μουσικῶν όργάνων. Θριαμβευτικῶς λοιπὸν εισήχεται και ἐν Καλάμῃς ἡ σουηδική γυμναστική.

Ήλιος Α. Μικρούλας

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Ἡ εφετηνὴ εὐδοεία των καπνῶν μας άρεσάτα καλή. Έκτός της εὐφόρου του Άγρινίου πεδιάδος, ήτις παρήγαγεν έλεκτόν καπνόν, και εις άλλα της επαρχίας μας χωρία και ιδίως εις Λασιάνην ἡ ποσότης των καπνῶν ὑπῆρξε μεγίστη και ἡ ποιότης αὐτῶν άρίστη.

Γεώργιος Γ. Μιχαλακάς
ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Ἡ έορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος έφορτάσθη λαμπρῶς. Πλείστοι προσκυνηταί συνέβησαν εις τὴν Μονήν του Παντοκράτορος ἐν Άγρειοκάστρῳ.

Αλέξ. Ε. Καρύδας

ΠΟΡΟΣ.—Κατὰ τὴν νύκτα του παρελθόντος Σάββατον 9 τ. μ. έξερράγη πυρκαϊά εις τὰς τοποθεσίας Γλυκιές Άδερές και Λυκοποριά της Άργολίδος. Εὐτυχὸς νύκτα του ένταῦθα Ν. Κεντρ. Προγμωναστηρίου σπασάνας κατέσβεσαν αὐτήν. Αἱ ζημιαι εἰνε αόφηντοι.

Χ. Άγγελόπουλ...

ΜΕΣΟΛΟΓΙΟΝ.—Υπό τὸν ἀρχαιολόγον θεωροῦνται πολυτιμώτατοι αἱ εις Εὐρηγοχόριον άνευρεθεῖσαι ἀρχαιοτήτες, αἰτίας πιθανῶς εἰνε λείψανα τῆς ἀρχαίας Καλυδόνος.

Γεώργιος Νούλας

ΛΑΡΙΣΑ.—Τὸ θέαμα της πλατείας Θέμιδος κατὰ τὰς έσπερινὰς ώρας τὸν εὐρῶτα και Κυριακῶν εἰνε θαυμάσιον. Έν γένει δὲ ἡ κίνησις της πόλεως μας κατέστη ζωηρότερα ένεκα της επανόδου των εις τὰς εἰσοδὰς παραθεριστικῶν συμπολιτῶν μας. Ἡ έστῆς όπως εξακολουθεῖ, άναγκάζει δὲ πάντας νὰ μεταβαλινουσιν εις τὸ μαγευτικώτατον Άλκαζάρ, ὃ παρ εἰνε τὸ δροσερότερον καταφύγιον. Τὸ θέατρον «Παράδεισος» συγκεντρώει ὅλην τὴν ἀριστοκρατικὴν της πόλεως. Ὁ θέσος Πορφύτη-Σταματοπούλου, εκτελὸν μετὰ μεγίστης έπιτυχίας διάφορα δραματικὰ έργα, υπερπέσει εις τὸ κοινόν.

Ήπειρώτης Φ. Κουτσίνας
ΛΑΡΙΣΑ.—Τὴν 15ην Αυγούστου έφορταε τὴν εἰπέτατον του ὃ «Τεχνουργικὸς Σύνδεσμος» και ετέλεσθη λειτουργία εις τὸν μητροπολιτικὸν ναόν της πόλεως μας. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ὅλα τὰ μέλη του Συνδέσμου συνεκκεντρώθησαν εις τὸ πλῆθος της πλατείας καφενοῖον των κ. κ. Χολέβα και Κατσάρου, όπου ὡμίλησαν δι' ὀλίγων πολλοὶ ἐπίσημοι, εὐχρησθέντες ὑπὲρ της προόδου και προκοπῆς του Συνδέσμου.

Οἱ εφετεῖνοι Πανελλήνιοι ἑπικὸι άγῶνες της Λαρίσης θὰ σηματοῦσαι πρωτοφανή έπιτυχίαν, διότι εις τὴν Διμηρχίαν κατατίθενται άθροισα αἱ δηλώσεις συμμετοχῆς εκ του Έσπερικοῦ και του Έσπερικοῦ. Τοῦτο άφελεται εις τὴνδραστηριότητά του κ. Δημάρχου, όστις έπεμφε κανονισμοὺς και γράμματα και διὰ τούτων ἐκίνησε τὸν ζῆλον του ἐν τῷ Έσπερικοῦ Έλλήνων, ἵνα συμμεθέσῃ και αἱ τοὶ των άγῶνων. Εἰς τὸς ἡ οἰονοπαγογή ροηγνύεται άρίστη και ένεκα τούτου οἱ χωρικοὶλάμπουσιν.

των πέριξ της Λαρίσης πολὺτοις τοὺς όγινους του παρελθόντος έτους εἰς εὐταλῆς τιμὰς.—Άφίκετο ἐκ Μακεδονίας Έλληνικὸν ἀνταρτικὸν σῶμα, αποτελούμενον εκ Κρητῶν και Πελοποννησίων. Εἰσηνεν ένταῦθα μίαν ἡμέραν, τὴν επομένην δὲ ἀνεχώρησε διὰ Βόλον και ἐκεῖθεν διὰ Πειραιά.

Πέτρος Παν. Καλονόρος

ΛΑΡΙΣΑ.—Ἡ λαχνη ἄρα ἄρα Τυρναβῶν, ἡ διοργανομένη χάριν τῆς φιλοτηρήσεως της νεοσυστάτου μουσικῆς της πόλεως ταύτης, προηγνύεται έπιτυχῆς, χάρις εις τὰς ένεργείας της προέδρου της έπιτροπῆς αξιοτίμου κυρίας Μαρίας Γαλανοπούλου, κατεχούσης διακεκριμένην θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας, ως και των λοιπῶν μελῶν της έπιτροπῆς.

Άχιλλεύς Β. Ωρολογόπουλος
ΛΑΡΙΣΑ.—Ἡ εφετεῖνηπαρογογή των σταφυλῶν της επαρχίας Τυρναβῶν και όλου ἐν γένει του νομοῦ μας εἰνε πολὺ μεγαλειότερα της περσινῆς. Ἡ τιμή των σταφυλῶν κυμαίνεται ἀπὸ 10—20 λεπτά τὴν ὀκάην.

Περὶ τὸ λυκαυγές της Κυριακῆς, 17ης φθίνοντος μηνός, εἰξέδραμον εις Έλασσῶνα εκ Λαρίσης πλείστοι αἰθωμιακοὶ του ένταῦθα συντάξιματος και άρκετοί πολιταί, όπως άντεπεκαφεῖθαι τοὺς ἐκεῖθεν εἰλθόντας δὸθ ὀθωμανοὺς αἰθωμιακοὺς και πολιτάς. Οἱ ἐκδρομῆς ἐκκίνησαντες ένταῦθεν διηρβήθησαν εις Τύρναβον, ἐπὶθεν παρελθον άλλους συνεκδρομῆς.

Ανατέλλων Έλληνικός Άστης
ΣΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακήν ετέλεσθησαν οἱ γάμοι του φιλοπόνου νέου κ. Ιωάννου Πικουλα μετὰ της συμπαθούς δασποινίδος Άθανασίας Γλαστρή. Μετὰ τοὺς γάμους τὸ εὐάρμοστον ζεύγος ἀνεχώρησεν εις Πάτρας, όπου διήλθε τὰς ἡμέρας του μέλιτος, και τὴν Τετάρτην επεστρεψεν εις Συλόκαστρον.

Τάκης Γ. Γαρέζος
ΑΓΥΙΑ.—Πλείστοι ένοι και ιδίως Λαρισαῖοι ἤλθον εις τὴν πόλιν μας, ἵνα παραθερισοῦσι. Μεταξύ αὐτῶν εἰνε και ὃ κ. Ν. Χαρίτος μετὰ της οικογενείας του, όστις μετέβη εις τὸ ρωμανικὸν χωρίον Ρέτσανν.

Χρ. Σ. Παπαδόμ...

ΠΑΤΡΑΙ.—Μεγάλη κίνησις εις τὸν λιμένα μας, ὅς ἐκ της έποχῆς. Αἱ τιμαὶ της σταφίδος εἰνε ὀλίγων χαμηλαί και οἱ κτηματαί έπιφυλακτικοί. Αἱ Γεαί, ἡ μοναχική έξοχή της πόλεως μας, συγκεντρώουσιν πλῆθος κόσμου κατὰ τὰς Κυριακάς.

Ερασιτέχνης δημοσιογράφος

ΠΥΡΓΟΣ.—Ὁ ἀκατάπνητος και δραστήριος Δημάρχος μας προσέθηκε 4 ἀκόμη ἡλεκτρικῶς λαμπτήρας εις τὸς ὑπάρχοντας εις τὰ κεντρικὰ μέρη της πόλεως, ως και 100 τοιούτους μικρὰς έντασεως εις τὰ πέριξ αὐτῆς. Συγχάρομεν και τὸν κ. Δημάρχον και τοὺς διευθυντὰς του ἡλεκτρικοῦ σταθμοῦ κ. κ. Γουναράκη και Αλκιβίου.

Ἡ τιμή της σταφίδος κυμαίνεται εις 118—119 δρ. Εἰς τὸν λιμένα Κατακόλου εἰρδσκονταί έτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν 3 αἰμιόπλοια με φορτίον σταφίδος.

Πάνος Κ. Άναγνωστόπουλος

ΔΡΑΝΙΣΤΑ.—Προχθές εἰξέρστη πυρκαϊά εις τὸ ἀληθὲς θωρακιστον βάθος μας, καταστρέψασα πλὴν των διαγυλίων θρῶν. Πρὸς καταστολήν του πυρὸς ἀποστάλην εκ Καρδίτσας ὃ ἀνθυπομοίραρχος κ. Πασιῶς, όστις και κατέβηκε τὴν καταστολήν αὐτοῦ.

Θρακὴς Μφ.
ΧΑΝΙΑ.—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην άνεχώρησαν διὰ γαλλικῶν αἰμιόπλοιον (Μεσαεργή) δύο λόχοι του ένταῦθα έθροιστον γαλλικοῦ στρατοῦ της Κατοχῆς, διαβυθνόμενοι εις Μασσαλίαν. Ὁ ένθωσιασμός και ἐκ μέρους των πολιτῶν και των στρατιωτῶν ὑπῆρξεν άπερίγραπτος. Ἡ προκυμάλια εἰχε καταλλήλως διακοσμηθῇ, ὃ δὲ λόχος της Κρητικῆς πολιτοφυλακῆς ὃ σταθμισμένον ἐν Χαλάρπ συνώδεσεν αὐτοὺς μέχρι της προκυμάλιας, ένθα ἀνέκρουσεν έναλλάξ τὸν Έθνικὸν και Γαλλικὸν ὕμνον ἡ στρατ. μουσική αὐτοῦ. Οἱ ἀπαλθόντες άντικατεστάθησαν ὑπὸ ὀλιγωτέρων, και οὕτως ἐκπηγροῦται ἡ τελευταία νύκτα των Δυνάμεων, ὅλη, ἡ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπομάκρυνσι των διεθνῶν στρατευμάτων και έπομένως ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν ὑπὸ Έλληνικῶν.

Μαυρίκιος
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, (Αἴγυπτος).—Ἡ εὐχάριστος εἰδήσις περὶ της κατὰ τὸ συγκροτηθῶμενον τὸν Ιανουάριον του 1909 Άρχαιολογικῶν Συνεδρίων καθύδου εις Κάϊρον της Α. Β. Υ. του Διὰδόχου της Έλλάδος μετέωκος πολλὴν χάριν εἰνε πάντας τοὺς εἰς ὀμογενείας. Κατὰ τὴν έποχὴν ἐκείνην θὰ εἰχε περατωθῇ και ἡ ἥδη άνεγειρομένη δαπάναις του Άξιοτίμου Προέδρου της Έλλ. Κοινότητος κ. Εμ. Μπενάκη «Μπενάκειος Σχολή» εις τὰ ἔργαῖνα της πόλεως λέγεται ότι θα παραστῇ ὃ μέλλον Βασιλεὺς των Έλλήνων.

Συνεννόησις διεξάγονται μετὰ των μελῶν της Παροικίας μας διὰ τὴν ὑποδοχὴν της Α. Β. Υ. και τὰς έορτάς, αἰτίας θα δοθῇ κατὰ τὰς ἡμέρας της ένταῦθα διαμονῆς Αὐτῆς.

Αρεάφος

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Υπό πλήθος έπιτυχίας εἰσέφθη ἡ θαλασσία ἐκδρομή, τὴν ὅποιαν διοργάνωσεν ὃ «Ὁμιλος Έρετῶν Πειραιῶν» τῷ 6 Αυγούστου εις Βουρμπουλάκι. Οἱ έρετῶν τῷ Ὁμίλῳ εἰμεναν κατεν-

θουσιασμένοι τῶσον εκ των περιπολήσεων της διοργανωτικῆς έπιτροπῆς, όσον και εκ του λαμπροῦ ταξιδίου και των ἐκτάκτων περιπολήσεων, τὰς ὅποιαις οἱ φιλόξενοι κάτοικοι της Βουλιαγμένης παρέσχον εις αὐτοὺς.

Ν. Π. Π.

ΦΑΡΣΑΛΑ.—Ἡ εφετεῖνη αἰτοπαρογογή ὑπῆρξε πολὺ ικανοποιητική. Έκαστον κοιλὸν έδωκε κατὰ μέσον ὅρον 8 τοιαῦτα. Ένεκα της σημαντικῆς ταύτης παραγωγῆς ἡ κατ' έτος τελευμένη έμποροπανήγυρις, της 15 Αυγούστου, ετέλεσθη εφέτος μετὰ πολλῆς ζωηρότητος.

Επ' εὐκαιρίᾳ ταύτης ἀφίχθη και ὃ βουλευτὴς μας κ. Ν. Πλατῆς, ως και ὃ βουλευτὴς Λαρίσης κ. Ν. Καραστεργίου.

Φυσιοάτης

ΛΑΡΙΣΑ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακήν 17ην τρέχοντος μηνός διοργανώθη εκ μέρους πολλῶν συμπολιτῶν μας δευτέρα ἐκδρομή εις Τσαρτσανν και Έλασσῶνα. Οἱ ἐκεῖ ὀμογενεῖς ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς ένθωσιαστικῶς. Αἱ έντοπικαί των ἐκδρομῶν εἰνε άρισται. Επ' εὐκαιρίᾳ δὲ των κατὰ τὴν 27ην και 28ην Σεπτεμβρίου τελευμένη Πανελληνίαν Ἰπποδρομιῶν ἐν τῇ πόλει μας οἱ ὀμογενεῖς Έλασσῶνος, Τσαρτσανῆς και Βιτωλίων, άπεφασάσαν νὰ διοργανώσασιν γενικήν μέχρι της πόλεως μας ἐκδρομὴν ὅπως παρακολουθήσῃσι τὴν διεξαγωγὴν των άγῶνων και ἴδωσι τὸν μέλλοντα Βασιλέα της Έλλάδος τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διὰδόχον του Έλληνικοῦ Θρόνου Κωνσταντίνου. Ἡ ἐκδρομή αὐτή τὴν γειτόνιον ὀμογενὸν θὰ προσδώσῃ μεγαλειότητα λαμπρότητα και μεγαλοπρέπειαν εις τὰς Ἰπποδρομίας. Τοῦτο μαθόντες οἱ Λαρισαῖοι ἐχάρησαν τὰ μέγιστα και εὐθὺς ἤρχισαν νὰ συσκέπτονται διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλοπρεπέστεραν ὑποδοχὴν των γειτόνων ἀδελφῶν μας. Και ἐκ μέρους των Άργείων πολλαὶ συσκέψεις γίνονται και σύντασσιν μέτρα λαμβάνονται διὰ τὴν ένεον διαμονήν των.

Ήπειρώτης Φ. Κουτσίνας

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ.—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην 20 Αυγούστου, εἰξθῇ ἐν τῷ θερμῷ θεάτρῳ ὑπὸ ερασιτεχνῶν νέων της πόλεως μας ὃ «Ψηλαύτης». Άπαντες οἱ ερασιτέχνη έπέτυχον. Διεκρίθησαν δὲ οἱ κ. κ. Άντ. Διδαστήτης, Άλ. Μουτζουρίδης, Εὐρ. Μουτζουρίδης, Βασ. Μαράδας, Α. Χαϊδάρκος και Άδ. Διαμαντόπουλος. Έκτός του δράματος άπηγγέλθησαν και διάφορα ποιήματα.

Αναλκωτικαί.
ΣΥΡΟΣ.—Ἡ εἰς τὰς τὸν Δημόσιον Έργων, ἡς πρόεδρος τυγχάνει ὃ βουλευτὴς της επαρχίας μας κ. Ιω. Καλαμάρης, παρεβῆθη ὅπως ὃ δήμος Έρμουπόλεως ἐγγυηθῇ ἐπὶ ποσὸ 250,000 δραχ. πρὸς 5 ὃ ρὶ διὰ τὴν κατασκευήν τροχοδρόμου ἐν Σύρῳ.

—Άφίκετο εἰς Ἀθῆνας ὃ πρεσβυτὴς της Γερμανίας κύριος D'Arco Valley, όπως έπισκεψθῇ τὴν νήσον μας.

Ἡ Αἰὼς της Σύρου.

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Προσέχθῃς θέλει δοθῇ εις τὸν ρωμανικὸν κήπον της Έδερ τὸ δῆμα ὃ Ἀθανάσιος Διάκος, ὃ δὲ ὄμιλος μαθητῶν του Γυμνασίου μας. Τοὺς νέους τούτους εὐχόμενος φέρόμενος ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ ὃ ἑγκριτος συμπολιτὴς μας κ. Β. Κουρτάκης. Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθῇσι ὑπὲρ του Ταμείου του Έθνικοῦ Στάλου.

—Άφίκετο ἐκ Νέας Ὑόρκης ὃ εὐέλπις νέος κ. Γ. Κουτουρίσης.

Σ. Γ. Παπαθανασόπουλος.

ΥΔΡΑ.—Στὸ δροσολινοῦμενὸν μας νησί έφορτάσθη μεγαλοπρεπέστατα εἰς τὴν ἑορτὴ της 15ης Αυγούστου. Άληγομήντος θὰ μεῖνῃ εις τοὺς ἐκδρομῆς ἡ θερμότης ὑποδοχῆς και ἡ περιποίησις ἡ ὅποιαι τοὺς ἔχουσιν εκ μέρους των φιλοτιμῶν Ὑδραίων. Παιανίζουσις της μουσικῆς και κανονιστοδουλόντων των αρχαίων φρονιτῶν και τὸν δύο ὑδραϊκῶν αἰμιόπλοιον «Αμφιτρίτης» και «Υδρας» εἰξῆλθον οἱ ἐκδρομῆς ἐπὶ της προκυμάλιας και ἐν μέσῳ γενικῆς καθονοκρασίας, ἡρουμένης της μουσικῆς, τοὺ λαδάρου και των έπισμῶν, μετέδρασαν εις τὴν ιστορικὴν Μητρόπολιν (Κοίμησις της Θεοτόκου), ἐπὶθεν ἡκολούθησαν τὴν ἐκπορὰν της θαυματουργοῦ εἰκόνης. Δάκρυα ένθωσιασμοῦ έβρυσαν ἐπὶ τῇ θέᾳ των ἀνδράντων των γυνάικων του 21 Α. Κουντουριζῶτου και Α. Μασιόλη, οἵτινες κοσμοῦν τὸ προσωπίον του Ιστορικοῦ Ναοῦ. Εὐθαίρως προσέτι οἱ προσκυνηταί τὸν έντός του Ναοῦ κρεμῶμενον πολύτιμον πολυέλεον τὸν κοσμηθέντα ἄλλοτε τὰ ἀνάκτορα των Τουλιερῶν της Γαλλίας ἐπὶ Λουδοβίκου. Τὴν νύκτα ἡ πόλις και ὃ λιμὴν έφωταγωγηθήσαν. Ὁ Ὑδραϊκὸς Σύνδεσμος δὲ διοργανώσας τὴν ἐκδρομὴν εἰνε άξιος συγχαρητηρίων.

Αθαν. Α. Γαλιός

ΤΗΝΟΣ.—Μετὰ πολλῆς ζωηρότητος διεξήχθη και εφέτος ἡ πανήγυρις της 15ης Αυγούστου. Ἰπολογίζονται εις περισσοτέρας των 12 χιλιάδων οἱ προσελθόντες προσκυνηταί, εἰς ὃν πολλοὶ προήρχοντο εκ Θράκης και Μ. Ασίας. Άτυχῶς λόγῳ του κατὰ τὰς παραμονὰς και τὴν ἡμέραν της πανηγύρεως πνέοντος ισχυροῦ ανέμου οἱ προσκυνηταί ἀταλαιπωρήθησαν κατὰ τὴν ἀποβίβασιν. Μεταξύ των θαυμάτων της Εὐαγγελιστρίας τὸ σπουδαιότερον εἰνε ἡ ἱασις μιᾶς Καλογράας, ἡτις εἰχε τὸν δεξιὸν βραχίονα παράλυτον. Κοπάζοντας τῶρα τὸν άνέμου, οἱ πλείστοι των προσκυνητῶν άνεχώρησαν, ὀλίγοι δὲ εἰς αὐτῶν παρομένων ἀκόμη ένταῦθα.

Δ. Σπυῖ.

ΛΑΡΙΣΑ.—Κατόπιν των τελευταίων εἰδήσεων περὶ ἐπικειμένης ἐνάρξεως της ἐκμεταλλεύσεως του

αιθροδρόμου Παιραιῶς—Άσμερλή—Συνόριον πρὸ των ἑπικύων άγῶνων Λαρίσης, ὃ Δημάρχος της ἡμετέρας πόλεως κ. Άχιλλεύς Άστεραδῆς συνεκάλεσεν εις κοινήν σύσκεψιν, τὴν κεντρικὴν διοργανωτικὴν έπιτροπὴν και ἐπρότεινεν ἵνα ὅμοι μετὰ των άγῶνων τελεσθῇ και ένταῖκα τελεσθαι και φωταγωγηθῇσι.

Ἡ έπιτροπὴ εἰροῦσα δικαίαν και πολὺ ὀρθὴν τὴν πρότασιν ταύτην του κ. Δημάρχου ἐνέκρινεν αὐτὴν και ἀνέθετο αὐτῷ, ἵνα μετακαλέσῃ των γνωστῶν ἐν Λαρίσῃ Ἰταλῶν και κατασκευάσῃ έλεκτά πυρονεχνημάτα και συγχρόνως διοργανώσῃ μίαν θαλασσίαν ἐνετικὴν έορτὴν ἐν τῷ Πιναεργί ποταμῷ.

Αἱ παραμπίπτονται αὐτα τελεσθὰ δὲ συντείνουσιν εις τὴν μεγαλοπρέπειαν των άγῶνων.

Αδαμάντιος Νικολαΐδης
ΛΕΒΑΔΕΙΑ.—Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα (14 τρ.) εἰγένητο ἡ ἐνάρξις της άγορᾶς ὑπὲρ της φιλαρμονικῆς. Εἰς τὴν άγορὰν ταῖτων εἰλεδον μέρως ὅς ἡ έπιτροπὴ πλῆσι αἱ ἀριστοκράτιδες κυρίαδες και άπαντες οἱ ἀριστοκράται νέοι. Επειδὴ δὲ συνέπεσαν αὐτῇκατὰ τὰς ἡμέρας της έμποροπανηγύρεως, οἱ ένοι έμποροὺς και οἱ κάτοικοι της πόλεως γενναίως συνετρέξαν τὴν ἀριστοτάτην φιλαρμονικήν. Αἱ εἰσπράξεις άνέρχονται εις πλείον των 5000 δραχ.

ΑΡΤΑ.—Άφικοντο εις τὴν πόλιν μας τὸ παρελθὸν Σάββατον οἱ Τούρκοι αἰθωμιακοὶ της Φιλίππιδος πρὸς ἀνταπόδωσιν της ἐπισκέψεως μας, γινόμενοι ένθωσιαστικῶς δεκτοὶ ὑπὸ του φιλοπάτριδος λαοῦ των Ἀρταίων. Τὸ εἰστέρας παρελθόντων εις διαμονὴν πάσαι αἱ ἀρχαὶ της πόλεως μας μετὰ των Τούρκων αἰθωμιακῶν.

Κατὰ των διαπνον ἡγέρθησαν προτάσεις ὑπὸ του κ. Καϊμακίρη Φιλίππιδος του κ. Ιωάν. Γαλτάκη γυμνασάρχου, του κ. Πολίτου ταγματάρχου του δημαρχεῖοντος κ. Αλεξάνδρου λοιπῶν αἰθωμιακῶν του τουρκικοῦ του διαπνου άπαρη πυροτεχνήματα εἰς τὴν διαρκείαν του διαπνου άπαρη πυροτεχνήματα εἰς τὴν πόλιν μας.

Τὴν επομένην ἡμέραν οἱ άγνητοι Φιλίππιδται, προηγομένης της μουσικῆς μας και πλήθους κόσμου, έπισκέφθησαν τὸ Δημαρχεῖον, ένθα ὃ κ. Παπασιλῆς εἰξέφωσεν ένθωσιαστικῶς λόγον.

Κωνστ. Σαρήης.

ΛΑΜΙΑ.—Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν 15 τρέχοντος ετέλεσθησαν μεγαλοπρεπῶς τὰ ἔργαῖνα του νέου Καφρανεῖου, Ζαχαροπλαστείου και Ζυθοπωλείου ἡ «ΗΒΗ» του Γ. Κ. Εὐθymiου ἐν τῇ νεοκτιζομένῃ τουκ. Χ. Πλ. Χαντζηχρίστου Λυκατέρχον ἐν Κωνσταντινουπόλει. Πάντες οἱ προσκεκλημένοι και οἱ λοιποὶ προσελθόντες εἰθαύμασαν τὴν πρωτοφανή διὰ τὴν Λαμίαν πολυτέλειαν, καθαρότητα και τελεσιτέχη της ζωοροπολαστικῆς.

Τακτικὸς άναγνώστης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ.—Τῇ πρωτοβουλίᾳ του κ. Άντ. Διδαστήτου και ένεργείας των κυριῶν της πόλεως μας εἰξθῇ τέλος γλῆς ἡ πόλις της αποπερατωσεως του Ἰ. Ναοῦ εἰς μνημὴν του Ιωάν. Καποδιστρίου έσπερίς, ἡτις και εἰσέφθη ὑπὸ έπιτυχίας.

Φαληρέας.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

(25 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ)

ΣΤΗ ΑΕ... ΜΑΥ... ΣΥΡΟΝ

Μαυράν σου, κόρη, και αν είμαι, μαυράν σου κόρη και αν τω, παντοτεινά εις ένδομιόν μου, γιατί για σέ, μαυρά, ποῦ.

Πονά για σέ και έποφρο, και ποῦ καὶ πῶς τὴν εἰνῆ, γιατί τὰ μάτια σου δὲν βλέπω νὰ ἀνέλθω μὴ παρηγοῖα.

Γιατί με μὴ μάτια σου, κόρη, Όταν γυρίσεις και με ἴδης, Εἰδὼς τὸν πόνον μου γυμνασῆς και τὴν καρδίαν μου γυμνασῆς.

Τὸ κατὰ ποσά, Δ. Π.

ΣΥΡΟΣ

ΤΗ ΔΕ ΧΡ... Η ΑΙΝ... Η

Χρ... ἡ, γιατί δὲν μὴ μιλῆς; Πές μου τὴν πεινά! Εἰς τὸν καὶ μὴ με τρωάνης; Πές μου, ὃ παρῆν.

Πές μου τὴν λέαν: αὐ ἄντα, Κ' ἔλθῃ και αἰθῆσαι σὺ μὴ πῶς Πές μου τὴν καὶ αὐ κατερεῖ.

Πῶς εἰμι Παναγία μου! Π-Ν-Σ Κ. Α-Α-Ν-Σ-Ο-Ο-Α-Ε

ΣΤΗΝ ΑΛΒΑ

Η Μοῦσα ἐν γὰ μέναις φρενὴν μὴ ἔξλα θρόνον, Τότε για σέ χαράζεται, Ἀλβία, χαράζεται μόνον, Κ' ἄρῃ σου μὴ ζήτησε εὐδελήν νὰ σέ κάνο, Ἐγὼ σὲ κάνο θεία μου και κατὰ πόνο.

Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μετὰν Κοντακίνην.—Έτη πολλά. Γ. ΑΡΑΒ. Τὸν καλλιθέλον Ιωάν. Αἰδ. Παρθέριον Σφαῖλον Γ. ΑΡΑΒ. Ο ο. Nicola Toscano Ruggeri (Via Varese 107) Messina (Italia) δέχεται ἀπὸς ἀνταλλαγῆς Cartes postales. Ν. Λ. Κικήν Σενάση, Πάτρας, Περιεμένο βοσάειν σὺς. ΑΓΓ. Α. ΦΑΛΛ.

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΑΡΙΣΤ. Ν. ΖΗΝΩΝΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΝ ΕΤΟΣ 1908—1909
ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.—ΟΔΟΣ ΣΟΛΩΝΟΣ 119

Ίδιαιτεροι δόμι διά πρωτοετείς, δευτεροετείς, τριτοετείς, τεταρτοετείς και τελειοφοῦτος.

Επιστημονική εργασία ἐφ' όλων των κλάδων του Ρ. Δ. Εμπορικήν και Δικονομία, και ιδιαιτέρα εἰς τὴν νομικὴν συνήθειαν τοῖς κ. κ. Καθηγητῶν θεμάτων εἰς τὴν εἰσάγει.

Πλήρης συλλογή σημειώσεων των μαθημάτων των ἡν ἐχόντων ἐκδοδομένα συγγραμματα Καθηγητῶν, Έκκλησιαστικῶν, Ἰδιαιτικῶν Διεθνῶν, Δημοσιονομίας, κτλ.

Εντελὸς ιδιαιτέρα μέθοδος διὰ τοὺς εὐδοκίμοις εις τὰ πρόθυρα των διδακτορικῶν εἰς τὴν εἰσάγει.

Επιβεβλημένη καθήκοντες προσάπτεις του μαθηματος της επομένης ἡμέρας.

Ίδιαιτεροι μαθήματα ἐπὶ ιδιαιτεράς συμφωνίας.

Εναρ

ύφασμα. "Αλλά σ' ένα λεπτό, μία πνοή ελαφρύ μ' έκαμε να αισθανθώ όγος. Θά ήτο άνοησία να συγκινηθώ και δέν έστράφη από έντροπή προς τον έαυτόν μου. Εύρηκα και την δευτέρα των δεσμών που μου εχρειάζετο· σέ λίγο δέ επέ- τηχα και την τρίτην. Όποιος ισχυρός και βαθύς στεναγμός επέαυ από τον όρνον μου μ' έκανε να πηδήσω δύο μέτρα μακριά. Μ' αυτό τό κίνημα έστράφη, με τό χείρ 'στί λαβή του έίρους μου, και σάς διαβαίω, άν δέν ήσανόνην τό σπαθί στο πλευρό μου, θαφέντα σαν δειλός.

Μά γυναίκα ψηλή, 'στά κάτασπρα, με παρε- τίρηαι, όδμή πίσω από τό κάθισμα, εις τό όποϊον έκαθήμην πρό ενός δευτερολέπτου. Τέτοιος κλο- νισμός διέτρεξε τα μέλη μου, όποτε λίγο έλειπε να πω άνάσκελα! "Ω! κανείς δέν μπορεί να ένοηση, έκτός άν έχη αισθανθώ, αυτούς τους φρικτούς, τους άπαισιους τρόπους. "Η ψυχή πα- ραλεί, ή καρδιά δέν πάλλει, τό σώμα μαλακώ- νεται όσάν σφόνγος.

Δέν πιστεύω τά φαντάσματα! Καί όμως! έλει- πομύχισα από τον άπαισιον φόβον των πεθαμέ- νων· και ύπερφερα! "Ω! ύπερφερα εις όλίγας σιγι- μάς περισσότερο παρά σ' όλο τό έπίλοιπον της ζωής μου από την άκαταμάχητον άγωνίαν ενός τρόμου ύπερφυσικού.

Εάν δέν μου όμίλει, ίσως ν' άπέθνηκα! "Αλλ' όχι! όμίλησε και με μία φωνή τόσο γλυ- κειά, τόσο λυπητερή που μ' έκαμε ν' άνατρι- χιάσω. Δέν θά τοιμήσω να πώ ότι ήγινα κύ- ριος του έαυτού μου και ότι άνέκτησα τό λογι- κόν. "Ω! όχι. "Ημουν τόσο ταραχμένος, όποτε δέν είχα συνείδηση του τί κάνω· αλλ' ό πυρετός που με κατέλαβε και κάποια έπαγγελματική ύπερηφά- νεια—μύρω να πώ—μ' έκαμαν να τηρήσω, σχε- δόν χωρίς να θέλω, άξιοπρεπή στάσιν. Έσκεπτό- μην επί τέλους, έσκεπτόμην γιά με και γιά κείνην βεβαίως, γιά κείνην, άν ήταν γυναίκα ή φάσμα. Αλλά όμως όλα πολύ άρόστερα τό έσυλλογισθην, γι'ατί, σάς βεβαίω, ότι την στιγμήν της εμφα- νισως τίποτε δέν έφανταζόμην. Έφοβούμην.

Μού είπε:

—"Ω! κύριε, μπορείτε να μου κάμτε μεγά- λην έκδούλευσιν.

"Ηθέλησα ν' άπαντήσω· αλλ'α κατέστη άδύνα- τον να προσφέρω μία λέξη. Φθόγγος άναρθρος έξ- ήλθε του λαρυγγός μου.

Επανάβε!

—Θέλετε; Σεις δύνασθε να με σώσετε, να με θεραπεύσετε. Υποφέρω φρικτά, υποφέρω διαρ- κώς, ό! υποφέρω.

Κ' έκάθησε στο κάθισμά μου. Με προσέβλεψε.

—Θέλετε;

Της ένευσα «Ναι» με τό κεφάλι μου, διότι είχα ακόμη παράλυτη τη γλώσσα.

Τότε μου έτενε ένα κτένι από ταρταρούγα, και έψηθώσε:

—Κτενιστέ με! "Ω! κτενιστέ με· αυτό θά με θεραπεύση· πρέπει να με κτενισουν. Κτυπάτε τό κεφάλι μου... Πόσον ύποφέρω! Καί τά μαλ- λιά μου πόσο με βασανίζουν!

Τά ξέπλεγα μαλλιά της, μακρύτατα, καμάμα- ρα, εζέμεντο από τό έρεσινοϊτον του καθίσμα- τος και έφταναν τη γη.

Πώς τό κατώρθωσα; Πώς έδέχθην με φοίση αυτό τό κτένι; Καί πως έβαλα 'στά χέρια μου τά μακριά μαλλιά της, εν ή αισθανόμουν 'στό δειγμα μου φοικωδή αισθώσιν ψύγους, σαν νάσω πιάσει φειδί; Κ' έγω δέν ξέρω! "Η αισθώσις έ- κείνη μου έμεινε 'στά δάκτυλα, και άναντριχιάζω σαν τό συλλογίζομαι.

Την έκτένισα. Έπίσας και έγω δέν ξέρω πως αυτή την παγομένη κόμη. Την διέλυσα, την ανέ- δευσα, την έπλεξα, όπως πλέκουν τη χαιτή του ήπλου.

Έστέναξε, έγευρε τό κεφάλι, έφαινετο ευτυ- χής. Αίρνης μου είπε: «Ευχαριστώ». Μού πήρε τό κτένι από τά χέρια και έξηφανίσθη από κείνην τη θύρα που είχα παρατηρήσει μισανοικτή.

Έφού έμεινα μόνος, διέτηρησα γιά λίγα δευ- τερόλεπτα την ταραχήν ένέκριν την παρόρορον, π' άφηνουν τά όνειρα έπειτα από έφάλην.

Τέλος άνελαβα τίς αισθώσεις μου· έτρεξα 'στό παράθυρο και με μανιώδη όθησι έσπασα 'στό παραθυροφύλα.

Κίμα φριτός εισήλθε. Όμορφα εις την θύραν, από την όποιαν είχε φύγει. Την εύρηκα κλειστήν και άδιότιστοι.

Τότε πυρετός φυγής με κατέλαβε, πανικός, ό άληθής πανικός των μαζών. "Ηρταση τάς τρείς δεσμάδας των επιστολών από τό άνοιχτό γρα- φείο, έπέρασα τό διαμείσμα έκείνο τρέχων, και πηδών τάς βαθμίδας της κλίμακος τέσσαρας-τέσ- σαρας, εύρέθηκα έξω χωρίς και έγω να ξέρω από που. Είδα τον ήπλον μου· δεκν ήήματα μα- κράν με ένα πηήημα τον εξαβαλίκευσα. και έ- φρυγα καλώςζων.

Δέν έσταμάτησα παρά εις Ρουέν και πρό του κατ'αλύματος μου. Έρριψα τους χαλινούς του ήπλου μου στον ήπτοκόμον μου και έτρεξα 'στό δοματίό μου, όπου εκλείσθηκα γιά να σκεφθώ.

Επί μίαν ώραν έσυλλογίζομην μήπως ήγινα παύγιον φρεναπάτης. Χωρίς άμφιβολίαν, είχα πάθει από έκείνους τάς άκατανόητους νευρικές συγκινήσεις, από έκείνους τους παροξυσμούς του έγκεφάλου, οι όποιοι παράγουν τό θάνατο, και επί των όποιων τό 'Υπερφυσικόν στηρίζει την δύναμιν του. Καί παρ' όλγυν να πιστεύσω εις όπτασίαν, εις άπάτην των αισθήσεων.

Τά μάτια μου κατά τύχην έπεσαν επί τοις στή- θους μου. Τό άμπέρονόν μου ήτο γεμάτο τρέ- χες, οι όποιαι ήσαν περιπλεγμένες 'στά κομψιά μου. Τάς ήπασα μία-μία και τάς έπέταξα έξω, ένθ' τά χέρια μου έτρεμαν από νευρικό ρίγος.

Κατόπιν έκάλεσα τον ύπηρέτην μου. Δέν θά είμπορούσα να μεταβώ 'στού φίλον μου ηήνιδιαν ήμέραν. Ήσανόνην τον έαυτόν μου πολύ συγκι- νημένον, κατ'αταραχμένον. Έξ άλλου δέ έπρεπε να σκεφθώ ήσυχώς τί έπρεπε να του πώ.

Τού άπέστειλα τίς επιστολάς του. "Ηρώτησε με· ένδιαφέροντος περι έμού.

Τού είπαν ότι είμαι άδιόθετος, ότι έπαυθα ήλ- ασιν, δέν γνωρίζω και έγω τί. Έφάνη ότι άνη- χύχρη από την είδηση αυτήν.

Την έπομένην πρωί-πρωί έπήγα άποφασισμέ- νος να του πώ την καθάραν αλήθεια.

Είχεν έξέλθει άποβράδυς και άκόμη δέν είχεν έπιστρέψει.

Επανήλθα έντός της ήμέρας, αλλ'α δέν τον έπανείδα. Άνεμείνα μίαν έβδομάδα. Δέν άνε- φάνη. Τότε κατέφυγα εις την Δικαιοσύνην. Έ- κειαν παντού έρούνας, χωρίς ν' άνακαλύψουν ίχνος της διαβήσεώς του ή του καταφυγίου του.

Αεττομερεστάτη έδρευα· ένινεν επίσης εις τον έγκαταλειφθέντα πύργον. Δέν άνεκαλυφθη τί- ποτε τό ύποπτον.

Τίποτε δέν άπέδειξε ότι έχει μέσα ήταν χρυ- μένην γυναίκα.

"Η άνάκρισις εις τίποτε δέν κατέληξε. Καί αί έρευναι διεκόπησαν.

Και πενήντα-δύο χρόνια τώρα τίποτε δέν έ- μαθα...

Ιθάκη ΣΠΥΡΟΣ ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ

STECCHETTI

"Όταν τά φύλλα κίτρινα θά πέφτουν ένα-ένα

Και σ' ό δάλδης σ'ά μνήματα ζητώντας τό σταν- [σο] μου,

Στήν άκρη που θά τον εύρης θε ναύρης φτωχό- [μένα]

Και λίγα άκόμη λούλουδα, σιελίδι ύστερόν μου!...

Τά λίγα έκείνα λούλουδα κόψε γιά τά μαλλιά σου·

Για' είς από τό στήθος μου σ'ό χόμα φτωχο- [μύνα]

Είς τά τραγούδια που ήθελα να πώ στήν άγκα- [λιά σου]

Είς όσα είχα να σοφ πώ και δέν σ'όχο εις τωμένα.

JULES SIMON

Ο ΕΡΩΣ

Πώς γεννάται; Πώς τρέφεται; Πώς αΐξάνει;

Πώς τελειώνει ο έρως; Άδύνατον να εξηγήσωμεν ταύτα· τόσον τό αίσθημα τοϋτο είναι ποικίλον και εμμεταβλητόν. "Ως επί τό πολύ ο έρως γεννάται διά τών όφθαλμών· αλλ' έρως και μυστίας εισόδους δι' όν εισέρχεται εις την ψυχήν. Έκείνο δέ τό όποϊον άποδει- κνύει ότι ο έρως είναι πρό πάντων ένωσις των ψυ- χών, είναι ότι ή ήγλοστυπία, ήτις είναι γέννημα του έρωτος, δέν περιορίζεται μόνον εις τά κατά τό σωμα. Είμεθα ήγλοστυποι διά τάς προτιμήσεις του άντικειμένου της αγάπης μας, διά τά αισθήματα και τους στοχαμούς του· πάσχουμεν αισθανόμενοι ότι δέν αγαπά ήμ'α· άπαυτομεν ύποσχέσεις πίστης και έπιθυμούμεν να μέν πιστοί εις ήμ'α και μετά θάνατον άκόμη!

Όθλεις έρωτευμένους άφαντάσθην ποτέ ότι ο έρως δέν είναι αιώνας. Εύτυχής άπάτη! "Η λυπηροτέρα άπόδειξις, την όποιαν θυγάμεθα να λάβωμεν περί της άνθρωπίνης άδυναμίας, είναι ή άποκάλυψις της άπάτης ταύτης. "Ο Montaigne λέγει: «"Ο έρως είναι τολμηρόν και άσπαστον πύρ ύποκειμένον εις αΐξήσεις και μινωσεις». "Οδέν πάθος είναι ταχύτερον και έτοιμότερον αΐξω εις τό να κατακτά την ψυ- χήν του άνθρώπου, όταν άπαξ τό άφισ οϋτος δε- σποτικός ν' άναπυχθώ. Είναι ως κρύφιν πύρ τό όποϊον άποδάνει άδυσστον υπό την πνοήν του άνέ- μου. "Όσον ο συνετός έρως πράσνη την ψυχήν, τό- σον ο άτακτος διατρέφει και διαστρέφει αυτήν!

Αιμμέε

ΑΠΟ ΤΩΝ "ΡΟΔΩΝΑ," ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Ευλαβής τις είδε και' όνα βασίλειά ευρισκόμενον εν τω παραδείσῳ και ιερὰ ευρισκόμενον εις τὸν "Αδην. "Ηρώτησε τὰ αἷτια τούτου, και μία φωνή ηκούσθη: «Ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς εἶνε εἰς τὸν παραδεί- σον ἕνεκα τῆς πρὸς τοὺς ἱεροὺς φύλλας του, και ὁ ἱερεὺς ευρισκείται εἰς τὸν "Αδην διότι σφραγετο μετὰ Βασιλέων.»

Οὐδέν ὠφελεῖ νὰ ἀπειθῶντομεν λέξεις συνείσεως και συμβουλὰς πρὸς ἀνθρώπων σκληρόν και ἀκαμ- πτον τὸν χαρακτῆρα. Σιδηροὺν καρδίαν δέν δια- τρυπᾷ τὸν λίθον.

"Πρώτηράν ποτε σοφόν: «Παρά τίνας ἔμαθες νὰ συμπεριφέρῃσαι εὐγενέως;» Καὶ ἀπήντησε: «Παρά τῶν ἀκολούθων, οἱ αὐτοὶ ἀποδοκιμαζόν ἐγὼ ἑ- γρήγορα εἰς τὰς πράξεις και τοὺς λόγους μου, και οἱ αὐτοὶ παρεδέχοντο ἐγὼ ἀποφύγενα νὰ πράξω και νὰ εἰπω.»

Αἰά τῆς συγγνώμης και τῆς μεταμελείας δύναται τις ν' ἀλλάγῃ ἀπὸ τὴν τιμοσλάν του Θεοῦ, διὸ δύναται ὁμοῦ ν' ἀλλάγῃ ἀπὸ τὴν γλώσσαν τῶν ἀν- θρώπων.

"Επο ἀγαθὸν χαρακτῆρος διὰ νὰ μὴ εὕρισκῃ ὁ κακόβουλος· τὸ μέσον γὰρ ὁμιλῇ πρὸς βέλτην σου. "Όταν ἡ βλάβη τοῦ ἑαυτοῦ καλῶς, ἡ χεὶρ τοῦ μουσικοῦ δέν θά ἐνοχλήσῃ τὰς χορδὰς τῆς.

Προτιμότερον νὰ ἦναι τις ἀγαθὸς και ν' ἀποκα- λῆται κακὸς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων παρά νὰ εἶναι κα- κὸς και νὰ θεωρῇται ὡς ἀγαθός.

"Όταν ἀκούσης νὰ ῥῶσιν αἱ ἀρσένες ἀπὸ τοῦ ὕ- φους τῶν δένδρων και αἱ πέδικες ἐπὶ τοῦ ὄρους, σκεφθῇμι εἰ δέν ἀρμῶζει τὰ πτηνὰ νὰ γάλλουν ὕ- μνους πρὸς τὸν Θεόν και σὺ νὰ σιωπᾷς.

Εἶπον πρὸς σοφὸν τινα: «Μεθ' ὅλην τὴν θοαιό- τητά την ὅποιαν ἔχει ὁ ἥλιος, οὐδένα ἠκούσαμεν νὰ λέγῃ δι' αὐτὸν ἔχει φίλον.» Καὶ ὁ σοφὸς ἀπήντησε: «Τοῦτο προέχεται, διότι δύναται τις νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον καθ' ἑκάστην, ἐκτός κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁπότε εἶναι κεκαλυμμένος ὑπὸ τῶν νεφῶν και κατὰ συν- ἔπειαν ἐπιθυμητός.» Εἰς τὴν θέλει νὰ αὐξήσῃ ἡ πρὸς αὐτὸν τῶν φίλων σου, πρέπει νὰ τοὺς ἐπισκέπτε- σαι σπανίως.

ΓΚΑΙΤΕ

"Όταν γλυκοκοιμῶντο αἱ κασιανὰς τῆς μάτιας, γίνονται χίλια θρήνηματα οἱ πύργοι, τὰ παλάτια.

Καὶ τοῦτος ὁ καλὸς τοῖχος ποὺ τὴν καρδίαν μου κλείνει—συλλογισθῇτε τὸ λοιπὸν—μυστοὶ γερὸς νὰ μένῃ;

NOMIKON ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΔΗΜ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

"Αρχεται λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 1ης προσε- χοῦς Σεπτεμβρίου.

Αἱ φροντιστηριακαὶ ἀσκήσεις εἰς πάντα τὰ μέρη τῆς Ἑπιστήμης θά γίνωνται κατὰ τὸ τελειότερον τῶν συστημάτων τοῦ τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ Ρωμαιοτοῦ Holzschu- her. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο ἡ Ἑπιστήμη ἐκμανθάνεται τελείως και εἰς ὀλίγον χρό- νον· διότι δι' αὐτοῦ τόσον ἁπλοποιουμένη και τόσον μεθοδικῶς ἀναλύονται πᾶσαι αἱ νομικαὶ διατάξεις και πάντα τὰ νομικὰ προβλήματα, ὥστε ἀποτυπώνονται ἐν τῇ μνήμῃ ἀνεξαιλέτως. Εἶνε δὲ τὸ σύστημα τοῦτο και τὸ μόνον ὁπερ προσαρμόζεται εἰς τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐξετάζουσιν οἱ κ. κ. Καθηγηταὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου.

Διδασκαλία και ἀσκήσεις δύο ὥρων καθ' ἑκάστην.

Πᾶσα πληροφορία δίδεται μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, εἰς τὸ γραφεῖον τῆς "Ελ- λίδος».

ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Παρίσιοι! Πόσον ὁμοιῶν ἡζει αὐτὴ ἡ λέξις, ὅ- ταν εὐρισκῇται μακρὸν αὐτῆς τῆς πόλεως! Ἀλλὰ και πόσο πόθοι και πόσα όνειρα, τὰ ὅποια ἔλασας μέχρις οὗ τὴν ἰδίαν, δέν τελειώνουν μ' ἑνα ταξίδι ἐξ ὧς ἔδω!

Εἶμαι μόνη και ἀντὶ τὰ παρακολούθῳ ἀπὸ τοῦ ἐ- ξώστου τοῦ ξενοδοχείου τὸ μαγικὸν θέαμα τῆς ὁδοῦ μετ' ἣν ἀσπύθη διά τὰ μὲναι μου, τὴν ἀδιάκοπον ἀνθρωποπλήμυναν, ἀφίνω νὰ με παρασύρῃ ἡ φαν- τασία μου μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς τὸν τόπον τῆς γεννησεῖς μου, ὡς ἐν ἐσόμενῳ νὰ μὴ ἐπιστρέψω πλέον εἰς αὐτόν. "Όσον και εἶνε οὐκ ἰσχυρὰ ἡ πραγμα- τικότης μετὰ τὴν ἐμμένην, ὅσον και ἂν θελήσωμεν ν' ἀποφύγομεν τὰς ὀνειροποιήσεις, ἔρχονται σιγήματα, καθ' ὅς ἡ θέλησίς μας χαλαροῦται, μεταφέρει ἐκεῖ ὅπου γνωρίζει οἱ σπέρματα αἱ ἀδυναμίας μας. Εἰς μίαν οὐατήν ψυχρὴν κατάστασιν εὐρισκόμενῃ, λαμ- βάνω τὴν βαλάναν μου και τὴν ἀνοίγω. Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον ἐστὶ τοῦ όποϊον αἰσθάνεται τὸ βλέμμα μου εἶνε ὁ κώδικς φάκελος πλήρης φωτογραφιῶν, ὅστις με παρακολουθεῖ παντοῦ και πάντοτε. Ἐν ἐλείψει τῶν ἰδίων προσώπων, ὡς ἴδοιμεν τὰς φωτογρα- φίας τῶν.

Πρώτῃ ἐμφανίζεται ἐν οὐάσι χαριτωμένη μία φίλη, ἥτις τώρα διατρίβει παρὰ τὸν Βόσπορον... Ἐπειτα μία ἀγαπῆτη κεφαλή ἐκ τῆς πρωτευούσης τῶν Κυκλάδων, πλήρης μεγαλειῶς... Ἰδοὺ μία φιλό- γελος· ξανθὴ... Ἀπὸ μελαγχροναὶ σοβαρά... Καὶ αἱ φωτογραφίαι παρέχονται πρό ἐμοῦ, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Καὶ μετ' αὐτῶν ἐκτυλίσσονται ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὡς ταῖνα κινηματογράφου, αἱ γλυκύντες τῆς ζωῆς μου ἀναμνήσεις. Τεκμήρια φιλικῆς ἐπι- στοτήσεως, δόξα δωθέντα εἰς στιγμὴς αισθηματικῶν ἐξοσιολογήσεων και φιλικῶν διαχύσεων αἱ εἰκόνας αἷται, με θυθίζον εἰς οὐκείας.

Δύο εἰς αὐτῶν πρό πάντων προκαλοῦν μεγαλειε- ρον τὸ ἐνδιαφέρον μου. Εἶνε και αἱ δύο συμπλέγ- ματα ἐν πείθει φίλων ὑπὲρ πάσας ἀγαπητόν. Βλέμματα μελαγχολικά, βλέμματα έντονα, βλέμματα τῶν όποιων ἡ ζωὴς πολλοὺς λογισμούς θά ἐτά- ρασεν, ὅλα μου ἀπειθύνουν τὰς ἐκφράσεις τῶν και μειδιούν μεδιόματα ὁμοῖα, αἰνιγματώδη—ὅπως τὰ ἥτοισεν ὁ φάκος.

Καὶ οὐκ ἐπιομαι:

Αὐτοὶ οἱ μειδιῶντες ὀφθαλμοί, αὐταὶ αἱ ὁραταὶ κεφαλαὶ ζούν, ὑπάρχουν... Ἀλλὰ τὰς ἀπορροφῶν αἱ έντετασεις τῶν ἄλλων και προσώπων ξένων, και—ίσως... με λημονοῦν.

"Ω, πῶς φοβόμαι τὴν λήθην! ἐπὶ ὁσάνον αὐτό, τό ὁποῖον—κατὰ τὸν ποιητὴν—περιβάλλει τοὺς ζῶντας!

Φοκίω εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ ἄλλου αὐτοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος πολλὰκις προηγείται τοῦ πραγματικοῦ.

Ἐλαφρὸν ρίγος διατρέχει τό σῶμά μου, και... ὁμοῦ πρὸς τὸν ἐξώστην τοῦ ξενοδοχείου, ἀποκαμύ- ζουσα μετ' ἐμοῦ τὴν συλλογὴν τῶν φωτογραφιῶν.

Εἰς τὰς ὁδοὺς ὁ θάνατος αὐξάνει ἀπὸ μᾶς σιγι- μὴς εἰς ἄλλην και τό κῆμα τοῦ πλήθους ὁγκοῦται.

Οὐλὼν ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὰς εἰκόνας και ψιθυ- ρίζω μονολογῶσα:

«Καὶ μὴν και ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου τῆς θο- ρυβωδότητάς ευρωταϊκῆς πόλεως ἐγὼ σὰς ἐνθυ- μοῖμαι, φίλοι μορφᾶι... Ἐγὼ δέν λημονοῦ!»

Παρίσιοι ΑΛΒΑ

ΛΕΥΚΟΣ ΕΡΩΣ

Ποῖος τάχα δέν γνωρίζει τὴν ἀγάπην μου;...

"Ο κόσμος ὡς τὴν μάστιγάν τώρα... Νά τῇ! Αὐτὴ γ'ε με τὰ αἰδῶντα μαλάρια τῆς και με τό γαλανὸ και θεῖο μάτι!...

Μὰ ἡ ξανθὴς τῆς γῆς μὴ σὰς γελᾶσουνε!...

Ἀπ' ὅλες ξεχωρίζει ἡ ξανθὴ μου· ἡ πλάσι ἐτοῦτη ἀκόμα δέν... τὴ γνῶσις, μὰ ἐγὼ... τὴν ἀγαλιάς σου στήν καρδίαν μου!...

Ἀχρίνων.

Μετ' ὃν ν' ἀναζητῶμεν ὑπὲρ τῶν ἄλλων τὸ ὁρατόν, ἀνευρισκόμεν τὸ ἰδιόκον μας.

Πλάτων

Αὐτὸ εἶνε ζωή, τό νὰ μὴ ζῇ κανεὶς μόνον δι' ἑαυτόν.

ΤΥΠΟΙ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ο ἐν Χαλκίδι έρωτομηνής Παναγιώτης Πασσώτης

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΕΤΗΝ ΑΛΒΑ

Μετ' ὃν σου, μετ' ὃν πάλλευκα, τό γλυκὸ σου όνομα, έρωτεύτηκα, ὡ "Αλβα!

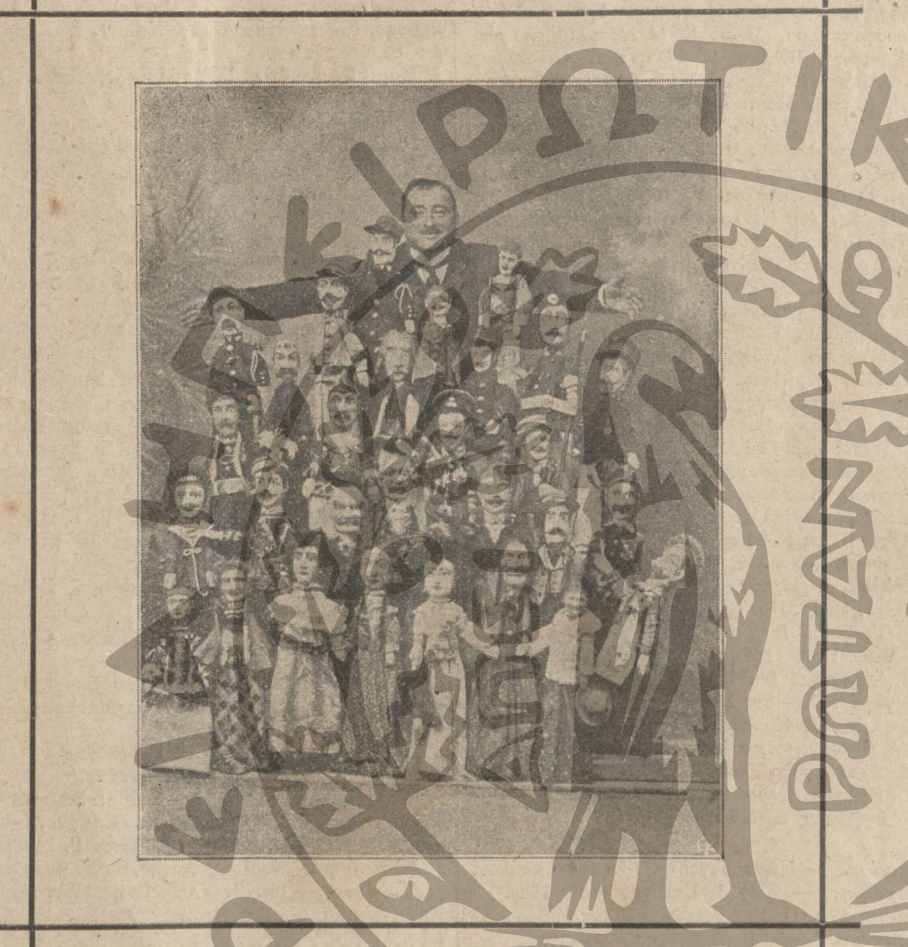
Τὸ όνομά σου αὐτό μύγια πρόκει νάχη, ὡ ἀγνω- στη Παρθένε, ἀφοῦ σάν τό προσφύς, τόσο βάλ- σαιμο ρίχνει στήν παρκαμένη μου καρδίαν και τόσους στεναγμούς φέρνει σ'αὶ στήθην μου!

"Ενα τέτοιον έρωτα με μίαν ἀγνωστη ψυχὴ είχα ποθήσῃ!

Πόσες φορές, γένοντας κοντά στήν καλλονὴ τῆς θάλασσης ἡ στήν ὁμιμορφία τοῦ Ἀδούς ἀπὸ κάτω ξαπλωμένος, καίμονος και μελαγχολικός, νάσω μίαν έρωμένη τῆς ψυχῆς μου ἐξήρησα!

Καὶ τότε κλεινόντας τὰ μάτια μου, έφτευνα μαρ- σά μου μιά Θεά, ποὺ τὴν ὁμιμορφία τῆς καμνὴ μνήμῃ δέν εἰμπορεῖ νὰ τὴν κρατῇ και καμνὴ νὰ τὴν παραστήσῃ πέννα.

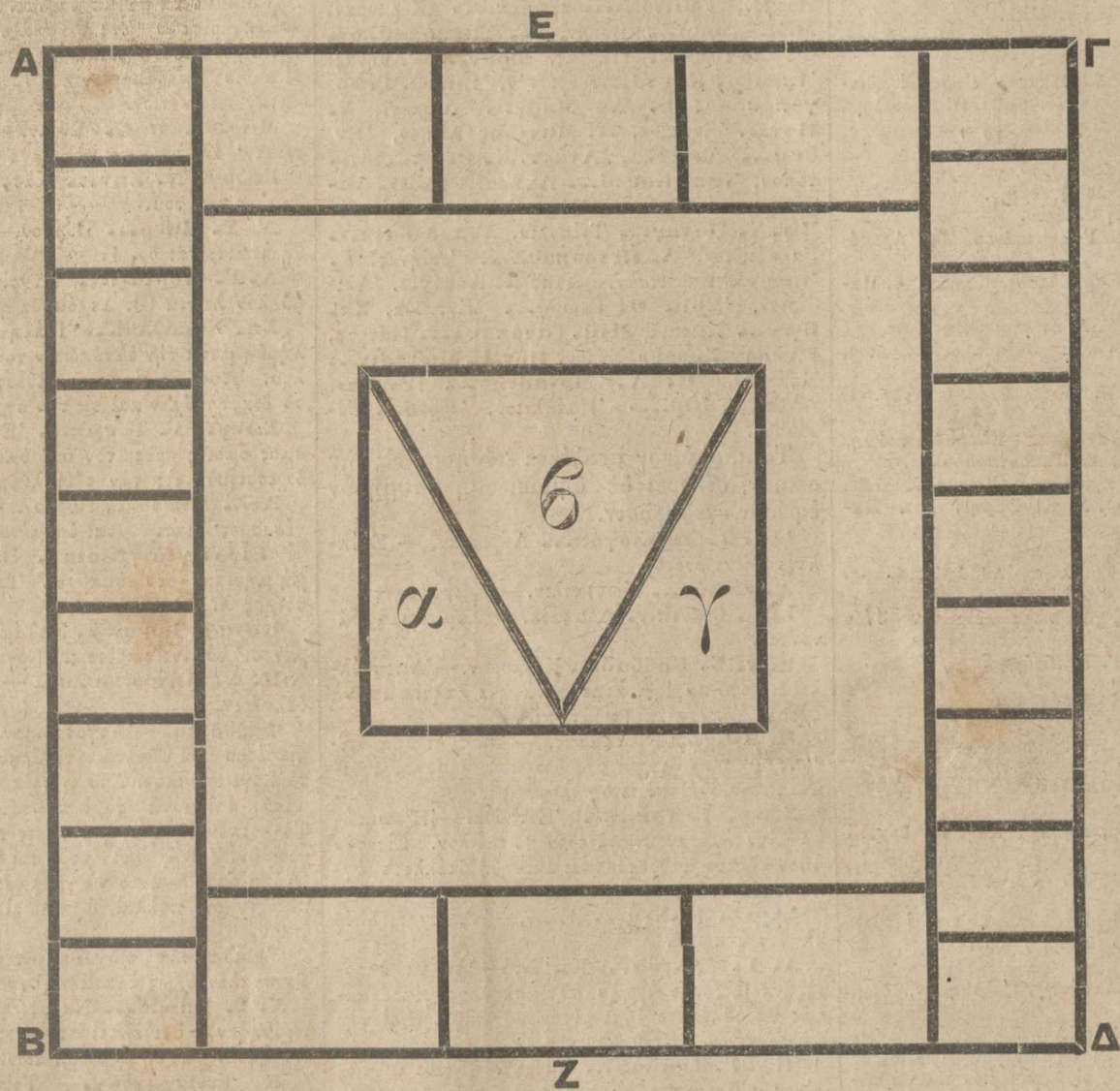
Σωκράτης

Ο « ΚΟΝΤΕΙΝΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΞΥΑΝΟΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ

Τελευταία ἐπιστημονική θεραπεία πνευμα-
τισμῶν, νευραλγιῶν, στομάχου, δυσκοιλιό-
της, ρυτίδων κλπ. παρά τῃ Κ.α.
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΡΑΧΙΩΤΟΥ
Ὁδὸς Ἰπποκράτους 6

Η ΕΙΡΚΤΗ ΤΡΙΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

Τρεῖς ὑπόδικοι (α, β, γ), καταδικασθέντες εἰς ἰσόδια δεσμά, ἐνεκλείσθησαν εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰρκτὴν, πρὸς αὐτηγὴν δὲ φρούρητιν αὐτῶν ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας δύο σώματα χωροφυλάκων, ἕκαστον ἐκ δεκαπέντε ἀνδρῶν καὶ ἑνὸς ἐνωμοτάρχου. Ἡ εἰρκτὴ εἰς τὰς πλευρὰς Α—Β καὶ Γ—Δ εἴχε ἀνὰ 9 θωμάτια πρὸς καταυλισμὸν τῶν χωροφυλάκων, εἰς δὲ τὰς πλευρὰς Ε καὶ Ζ ἀνὰ τρία θωμάτια προωρισμένα διὰ τοὺς δύο ἐνωμοτάρχας. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἔπρεπε εἰς τὰ 9 θωμάτια τῆς πλευρᾶς Α—Β νὰ διαμένουν δεκαπέντε ἄνδρες—εἰς εἰς ἕκαστον θωμάτιον· εἰς τὰ 9 θωμάτια τῆς πλευρᾶς Γ—Δ νὰ διαμένουν οἱ λοιποὶ δεκαπέντε χωροφύλακες—ἐπίσης εἰς εἰς ἕκαστον θωμάτιον· εἰς τὰ 3 θωμάτια τῆς πλευρᾶς Ε—ταυτοχρόνως καὶ εἰς τὰ τρία—νὰ διαμένη ὁ εἰς ἐνωμοτάρχης· εἰς δὲ τὰ τρία θωμάτια τῆς πλευρᾶς Ζ—καὶ εἰς τὰ 3 συγχρόνως—νὰ διαμένη ὁ ἕτερος ἐνωμοτάρχης.

Ἑρωτᾶται :

— Πῶς κατωρθώθη ἡ κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἀστυνομικὴν διαταγὴν τοποθέτησις τῶν χωροφυλάκων καὶ τῶν ἐνωμοτάρχων ;

(Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ κ. Δουκᾶ Ν. Χριστοφίδου, ἐκ Καΐρου).

Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δύνανται νὰ στέλλουν γραμματόσημα τοῦ τόπου, ἐνθα διαμένουν.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς μεταπροσέχουσ Πέμπτης 4 Σεπτεμβρίου.

Ἐκάστη λύσις, διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, δεόν νὰ περιέχῃ ἐσωκλειστικῶς (ἐν ἀσφράγιστον καὶ καθαρὸν 10λεπτον γραμματόσημον.

Τὰ δνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Θὰ γίνῃ κλήρωσις μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ κερδίσουν :

Ὁ πρῶτος δραχμὰς πέντε (5). Ὁ δεῦτερος δραχμὰς τρεῖς (3). Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος καὶ ὁ ἕκτος ἀνὰ δραχμὰς (2) ἑκάστος.

Προσοχὴ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ δνόματος καὶ τοῦ τόπου τῆς ἀποστολῆς. Ἀμφότερα νὰ ᾖν καθαρογραμμένα διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἐξωτερικῶς δεόν νὰ σημειοῦται «Διαγωνισμὸς 44ος».

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος θὰ συνοπολογισθῇ εἰς τὰ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ διὰ τῶν ἀποίων ἐκλύται τῶν περισσοτέρων διαγωνισμῶν κερδίζον κατὰ σειρὰν, ὁ 1ος δραχ. 100, ὁ 2ος δραχ. 25, οἱ 5 κατόπιν ἀνὰ δρ. 10 ἕκαστος καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς 15 ἀνὰ δρ. 5 ἕκαστος.